కార్మికవర్గ నియంతృత్వం మరియు జనతా ప్రజాస్వామికాల గురించిన కొన్ని ప్రశ్నలు

ఆంగ్ల మూలం: విజయ సింగ్

అనువాదం : యార్లగడ్డ వెంకట రావు

ƒఎవడైతే వర్గపోరాటానికి ఇచ్చిన గుర్తింపును కార్మిక వర్గ నియంతృత్వానికి పొడిగిస్తాడో అతనే మార్క్సిస్టు≈ అని లెనిన్ రాజ్యమూ విప్లవం అనే తన రచనలో వ్రాశాడు. మార్క్సిస్టుకూ సాధారణ పేటీ బూర్జువాకూ (బడా బూర్జువాకూ) మధ్య లోతైన వ్యత్యాసాన్ని ఏర్పరచేది ఇదే. మార్క్సిజం నిజంగా అవగాహన చేసుకున్న దాన్ని, గుర్తించడాన్ని పరీక్షించడానికి గీటు రాయి ఇదే.

1933 ప్రారంభంలో నాజీయిజం అధికారం లోకి వచ్చిన తర్వాత అంతర్జాతీయ కమ్యూనిస్టు ఉద్యమం యొక్క అనుభవాలలో నూతన ప్రజాస్వామ్యం, ప్రజా ప్రజాస్వామ్యానికి మూలాలు వేళ్లూనుకుని ఉన్నాయి. 1935 లో జరిగిన కమ్యూనిస్టు అంతర్జాతీయ సంస్థ ఏడవ మహాసభ ఫాసిజం పెరుగుదలను గుర్తించటాన్ని, దానిపై పోరాడటాన్ని, దానిని అణచివేయటాన్ని కోరుకుంది. స్టాలిన్ కాలం చివరలో, ఆ తర్వాత జనతా ప్రజాస్వామికాలలో చోటుచేసుకున్న రాజకీయ పరిణామాలను సరిదిద్దటానికి ఇది మనకు సహాయపడుతుంది.

కమ్యూనిస్టు అంతర్జాతీయ సంస్థ యొక్క ఏడవ మహాసభ అంతర్జాతీయ విప్లవ ప్రక్రియకు కొత్త విధానాన్ని రూపొందించడంతో 1935 లో లోతైన (పదునైన) మలుపు తీసుకుంది. నాజీయిజం అధికారం లోకి రావటంతో ఫాసిజానికి, సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా జరిపే పోరాటంలో ప్రారంభంలో రక్షణాత్మక, వ్యూహం, ఎత్తుగడలను అనుసరించే విధంగా బలవంతపెట్టింది. స్టాలిన్, డిమిట్రోవ్, కోమింటర్న్ ల నేతృత్వంలో కమ్యూనిస్టు పార్టీలు తమ కొత్త ధోరణిని ప్రారంభించాయి. జపాన్ వ్యతిరేక పోరాటంలో జాతీయ విప్లవ ప్రక్రియలో సోవియట్ యేతర ప్రజాస్వామిక విధానాన్ని అనుసరించాలని కోమింటర్న్ 1935 నుండి సూచించింది. స్పెయిన్ లో హిట్లర్,

మసోలినీల మద్దతుతో స్పానిష్ రిపబ్లిక్ పైన జరుగుతున్న సైనిక దాడికి వ్యతిరేకంగా స్పెయిన్ లోని అన్నీ ఫాసిస్టు వ్యతిరేక శక్తులతో కూడిన ప్రజామోదం పొందిన విస్తృత సంఘటన అవసరం. జాతీయ విముక్తి పోరాట క్రమంలో భూస్వామ్య, ద్రవ్య రాజ్యాధిపత్యాన్ని నాశనం చేసే కొత్త తరహా ప్రజాతంత్ర పార్లమెంటరీ రిపబ్లిక్ స్థాపన అవసరమని జోస్ డయాజ్ నాయకత్వాన స్పానిష్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 1937 నుండి వాదించింది. [1] 1931-1939 ల మధ్య కాలంలో స్పానిష్ విప్లవ కాలంలో కమ్యూనిస్టు ఉద్యమంలో జనతా ప్రజాస్వామికం పుట్టిందని చరిత్రకారులు నొక్కి చెప్పారు.

కమ్యూనిస్టు ఉద్యమంలో జాతీయ సంఘటనలో ‘వామపక్ష బూర్జువా శక్తులను’ కూడా కలుపుకున్న ఫాసిస్టు వ్యతిరేక కూటమి 2 యొక్క సంకీర్ణ ప్రభుత్వం చేతుల్లో రాజకీయాధికారం ఉండే నూతన తరహా పార్లమెంటరీ (రిపబ్లిక్) గణతంత్ర రాజ్యం ఏర్పడిన 1931 – 1939 ల కాలంలో స్పానిష్ విప్లవంలో ‘నూతన ప్రజాస్వామ్యం, జనతా ప్రజాస్వామ్యం’ వేళ్లూనుకున్నాయని చరిత్రకారులు నొక్కి చెప్పారు. జపాన్ సామ్రాజ్యవాదం పైన ఎదురుదాడికి అవసరం, సోవియట్ యూనియన్, చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీలు కొమిన్ టాంక్ తో ఐక్య సంఘటనను కోరుకునేటట్లు చేసింది. 1936 లో సియాన్ ఘటన తర్వాత ఇది ఫలప్రదం అయ్యింది. జపాన్ వ్యతిరేక ఐక్యసంఘటన లో చాంగ్ కై షేక్ అత్యున్నత నాయకుడు అని 1938లో రాసిన ‘నూతన దశ’ అన్న రచనలో మావో గుర్తించాడు. కమ్యూనిస్టు పార్టీ, కొమిన్ టాంక్ ల మధ్య దీర్ఘకాలిక ఐక్యత కావాలని, ప్రజా రాజకీయ కౌన్సిళ్ళ ద్వారా రాజకీయ ప్రజాస్వామ్య సాధన అందుకు మొదటి అడుగు అని ఆయన వాదించాడు. 1939 లో ప్రాథమికంగా జపాన్ సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా ఎక్కు పెట్టబడిన, కార్మికవర్గ నాయకత్వంలో విస్తృత ప్రజానీకం యొక్క సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక, భూస్వామ్య వ్యతిరేక విప్లవం ఏర్పరచే ‘నూతన బూర్జువా ప్రజాస్వామిక విప్లవం’ యొక్క అవసరాన్ని గురించి ఆయన వ్రాశాడు. నూతన ప్రజాస్వామ్య ప్రణాళికను 1940 జనవరి నుండి చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ ముందుకు తేవడం అందరికీ తెలిసిన విషయమే. మావో, ఇతర పార్టీ నాయకులు ప్రభుత్వంలో పాల్గొన్న కమ్యూనిస్టు పార్టీ, కొమిన్ టాంక్ ల మధ్య ఐక్యసంఘటన ద్వారా అది గుర్తింపుకు వచ్చింది. 1945 తర్వాతి కాలంలో చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ డిమాండుగా ‘నూతన ప్రజాస్వామ్యం’ కొనసాగింది.3 చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ బలంగా ఉంది, కొమిన్ టాంక్ తో ఐక్యసంఘటన అవకాశం లేదని స్పష్టమైన తర్వాత ‘జనతా ప్రజాస్వామ్యం’ నినాదాన్ని మావో ముందుకు తెచ్చాడు.

నాజీఇజం ఓటమి తర్వాత మధ్య మరియు ఆగ్నేయ యూరోపులో స్థాపించబడిన కొత్త రాజ్యాలు మొదట్లో నూతన ప్రజాస్వామికాలుగా తెలుసు. ఫాసిస్టు అనుకూల, భూస్వామ్య అనుకూల శక్తుల ఓటమి, సోషలిజం వైపుకు కొత్త దిశా నిర్దేశం ప్రారంభం

తర్వాత ఈ దేశాలలో జనతా ప్రజాస్వామ్య దృక్పథం వికసించింది. బల్గేరియాలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని స్థాపించవలసిన, జనతా ప్రజాస్వామ్య చట్రం లోపలే సోషలిజాన్ని నిర్మించవలసిన అవసరాన్ని ప్రతిపాదించిన 1948 డిసెంబరులో బల్గేరియా వర్కర్స్ పార్టీ ఐదవ మహాసభలో చేసిన తన ప్రసంగంలో జార్జి డిమిట్రోవ్ దేశంలో జనతా ప్రజాస్వామ్యం గురించి విస్తృతంగా చర్చించాడు.4 కొన్ని నెలల తర్వాత, చైనా విప్లవ విజయానికి ముందు 1949 జులై లో ƒజనతా ప్రజాస్వామిక మిత్రుత్వం పై≈అన్న రచనను మావో ప్రచురించాడు. ఇప్పుడు కాలం చెల్లిన నూతన ప్రజాస్వామ్యం యొక్క మునుపటి సూత్రీకరణను ఇది భర్తీ చేసింది. 5. 1950 ఫిబ్రవరి 22న సోవియట్ అర్థ శాస్త్రవేత్తలతో జరిపిన చర్చలలో, తూర్పు యూరోపు లోని జనతా ప్రజాస్వామికాలకూ, చైనాలోని జనతా ప్రజాస్వామికానికీ మధ్య గల వ్యత్యాసంపై స్టాలిన్ చాలా ముఖ్యమైన పరిశీలనలు చేశాడు. యూరోపు లోని జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలు కార్మికవర్గ నియంతృత్వ కర్తవ్యాలను నిర్వహిస్తూ ఉండగా చైనా లోని జనతా ప్రజాస్వామికంలో ఇది ఇంకా జరగడం లేదని, అక్కడి జనతా ప్రజాస్వామిక దశ కార్మికవర్గ-రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వ దశ ఒకే లాగా ఉన్నాయని, (స్టాలిన్) అతను ఎత్తి చూపాడు. 6.

తూర్పున, చైనా, కొరియా, వియత్నాం లలో రెండు దశలలో వెళుతున్నట్లు అర్థం అవుతున్నది: మొదట్లో అది సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక, భూస్వామ్య వ్యతిరేక విప్లవంగా ప్రారంభమైంది, ఆ తర్వాత రెండో దశలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధుల నిర్వహణ, సోషలిజం వైపు అభివృద్ధి దిశగా సాగింది. యూరోపు లోని జనతా ప్రజాస్వామికాల అనుభవం నుండి ఈ అవగాహన ఉద్భవించింది.

మధ్య, ఆగ్నేయ యూరోపు లోని విప్లవ ప్రక్రియ భూస్వామ్య వ్యతిరేక ఉద్యమంతో పెనవేసుకుపోయిన ఫాసిస్టు వ్యతిరేక, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక ఉద్యమంగా ప్రారంభం అయ్యింది. ఫాసిజాన్ని ఓడించడం, జాతీయ స్వాతంత్ర్యాన్ని, ప్రజాస్వామిక స్వేచ్ఛలను సాధించడం, నాజీలు ప్రవేశ పెట్టిన బానిస రైతు విధానాన్ని, బానిసత్వాన్ని నిర్మూలించడం, నాజీ పాలన పరిణామాలను నిర్మూలించడం, భూస్వామ్య అవశేషాలను అంతం చేయడం ప్రధాన కర్తవ్యము అయినందున, జనతా ప్రజాస్వామికాలు తక్షణమే పూర్తి కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని స్థాపించలేదు లేదా నేరుగా ఈ దేశాలలో సోషలిజం కోసం పోరాడలేదు. జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క ప్రారంభ కాలంలో మధ్య తరగతి పెట్టుబడిదారులు అనేక దేశాలలో రాజ్యాధికారంలో భాగస్వాములయ్యారు / రాజ్య పాలనలో పాల్గొన్నారు. 1948-49 నుండి ఒక నిర్దిష్ట దశలో ఈ రాజ్యాలలో కార్మికవర్గ, రైతాంగ నియంతృత్వం సోషలిజాన్ని నిర్మించడం ధ్యేయంగా గల కార్మికవర్గ నియంతృత్వంగా పరిణామం చెందడం ప్రారంభం అయ్యింది. ప్రజాస్వామిక విప్లవం నుండి సోషలిజానికి అంతరాయం లేని పరివర్తనకు ఇది ఆవశ్యకత అన్న లెనినిస్టు

అవగాహనకు ఇది అనుగుణంగానే ఉన్నది. మధ్యతరగతి బూర్జువా వర్గం సోషలిజం పురోగమనానికి అడ్డంకిగా మారింది, దానిని ప్రజల ముందు బహిరంగం చేసి, అధికారం నుండి తప్పించాలి. ఈ విధంగా జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క రెండవ దశ సోషలిస్టు విప్లవం ప్రారంభమైంది.8

రెండవ దశలో జనతా ప్రజాస్వామిక యూరోపు దేశాల ఆర్థిక వ్యవస్థను సోషలిస్టు ఆర్థిక వ్యవస్థగా పరిగణించ లేదు కాని మూడు రకాల ఆస్తులు ఉన్న పరివర్తన లక్షణంగా పరిగణించారు.

ఉత్పత్తి సాధనాలపై దేశ వ్యాపిత సోషలిస్టు యాజమాన్యం; ప్రధానంగా సోషలిస్టు అయిన సహకార యాజమాన్యం; ఉత్పత్తి సాధనాలపై రెండు రకాల ప్రైవేటు యాజమాన్యం: ఉత్పత్తి సాధనాలపై కష్ట జీవులైన రైతుల, చేతి-వృత్తులవారి , హస్తకళా నిపుణుల ప్రైవేటు శ్రమ పైన ఆధారపడిన యాజమాన్యం; దోపిడీ పై ఆధారపడిన పెట్టుబడిదారీ యాజమాన్యం.... ఈ దేశాలలో ప్రతి దాని లోనూ మూడు ప్రాథమిక సామాజిక-ఆర్థిక నిర్మాణాలు ఉన్నాయి: సోషలిస్టు, చిన్న-సరకుల, పెట్టుబడిదారీ నిర్మాణాలు. సోషలిస్టు రంగం పారిశ్రామిక రంగంలో ఆధిపత్య నిర్మాణం గానూ, దేశ ఆర్థిక వ్యవస్థలో ఆధిపత్య శక్తి గానూ అయ్యింది. చివరగా పరివర్తనా కాలంలో ఆర్థిక వ్యవస్థ యొక్క ముఖ్యమైన లక్షణం జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలలో దోపిడీదారులు ఇంకా ఉన్నారు. (పెట్టుబడిదారులూ, ధనిక రైతులూ). 9

యూరోపు జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలలో స్టాలిన్ కాలం ముగిసేవరకూ ఈ ఆస్తి సంబంధాలు అలాగే ఉన్నాయి.

అవి కార్మికవర్గ నియంతృత్వాలని చెప్పబడినప్పటికీ యూరోపు జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలు సోషలిస్టు దేశాలుగా పరిగణించబడలేదు, కొన్ని దోపిడీ వర్గాలు, మధ్య తరగతి బూర్జువాలు, గ్రామీణ బూర్జువాలు ఇంకా ఉనికిలో ఉన్నందున వాటి ఆర్థిక వ్యవస్థలను సోషలిస్టు వ్యవస్థలు అని అనుకోలేదు. సోషలిస్టు నిర్మాణాన్ని కేవలం ప్రారంభించిన పరివర్తనా ఆర్థిక వ్యవస్థలుగా జనతా ప్రజాస్వామికాలు పరిగణించబడ్డాయి.

సోషలిస్టు సోవియట్ యూనియన్ తో మిత్రత్వం గల ప్రజాస్వామికాలుగా ఈ దేశాలు వర్గీకరించబడ్డాయి.1947 సెప్టెంబరు కమ్యూనిస్టు అంతర్జాతీయ సంస్థ ప్రారంభ సమావేశంలో అంతర్జాతీయ పరిస్థితులపై చేసిన తన ప్రసంగంలో సోవియట్ యూనియన్, ప్రజాస్వామ్య రాజ్యాలను గురించి జ్దనోవ్ ఈ విధంగా మాట్లాడాడు. 10 కమ్యూనిస్టు అంతర్జాతీయ సంస్థ యొక్క 1949 నవంబరు సమావేశంలో ఈ వర్ణన

ధృవీకరించబడింది. 11 ఈ ఆలోచనా విధానాన్ని అనుసరిస్తూ 1952 లో సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్) 19వ మహాసభలో చేసిన ప్రసంగంలో సోషలిస్టు సోవియట్ యూనియన్, జనతా ప్రజాస్వామ్య శిబిరాల మధ్య గల వ్యత్యాసాన్ని మాలెంకోవ్ గుర్తించాడు. 12.

సోవియట్ యూనియన్లో సోషలిజం యొక్క సమస్యలు లో 1952లో సామ్రాజ్యవాద శిబిరానికి ప్రతిపక్షంగా సోషలిస్టు శిబిరం ఏర్పడిందని స్టాలిన్ వాదించాడు

"చైనా మరియు ఇతర యూరోపు జనతా ప్రజాస్వామికాలు పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ నుండి విడగొట్టుకున్నాయి. సోవియట్ యూనియన్ తో కలిసి పెట్టుబడిదారీ శిబిరాన్ని ఎదుర్కొంటున్న బలమైన ఐక్య సోషలిస్టు శిబిరాన్ని ఏర్పరచాయి. 13.

సోషలిస్టు ఆర్థిక విఫణిని ఏర్పాటు చేయడం గురించి స్టాలిన్ మాట్లాడాడు. తూర్పు లేదా పశ్చిమ జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలు ఏవీ సోషలిస్టు రాజ్యాలుగా అయ్యాయని ఆయన సూచించ లేదు. అవి ప్రజాస్వామిక కుచ్చు లోపలే మిగిలి ఉన్నాయి.

సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు) 19వ మహాసభలో మాలెంకోవ్ చేసిన ప్రసంగం నుండి ఇది స్పష్టం అవుతున్నది. a) పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ నుండి జనతా ప్రజాస్వామికాలు విడగొట్టు కోవడాన్ని గురించి,సామ్రాజ్యవాద శిబిరానికి ప్రతిపక్షంగా ఒకే శిబిరంగా ఏర్పడటానికి సోవియట్ యూనియన్ తో అవి జతకట్టడాన్ని b) ప్రపంచ సామ్రాజ్య వాద విఫణికి శాంతి, ప్రజాస్వామ్యాల శిబిరంలోని దేశాల విపణితో కూడిన సమాంతర విపణి ఏర్పడడం గురించి ఆయన ఇలా ప్రస్తావించాడు:

f.... చైనా, యూరోపు లోని జనతా ప్రజాస్వామికాలు పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ నుండి విడిపోయాయి, సోవియట్ యూనియన్ తో కలిసి సామ్రాజ్యవాద శిబిరాన్ని ఎదుర్కొంటూ ఒకే ఒక పరాక్రమవంత మైన శాంతి, ప్రజాస్వామ్యాల శిబిరాన్ని ఏర్పరచాయి..... *f*

రెండు ప్రత్యర్థి శిబిరాలు ఏర్పాటు యొక్క ఆర్థిక పరిణామాలు , కామ్రేడ్ స్టాలిన్ ఎత్తి చూపినట్లు, అన్నీ కలిసి ఉన్న ఒకే ఒక ప్రపంచ విపణి కనుమరుగు అయ్యింది, రెండు సమాంతర ప్రపంచ విఫణులు, శాంతి, ప్రజాస్వామ్య శిబిరం లోని దేశాల యొక్క విపణి మరియు దురాక్రమణ పూరిత సామ్రాజ్యవాద శిబిరం లోని దేశాల విఫణి ఏర్పడ్డాయి. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం యొక్క అతి ముఖ్యమైన ఆర్థిక ఫలితం, ఒకే ఒక ప్రపంచ విఫణి బద్దలవడం, మరియు దాని ఆర్థిక పరిణామాలు. 14

A.I. సుబ్లోవ్ వంటి స్టాలిన్ కాల సోవియట్ రచయితలు సోవియట్ యూనియన్ కూ కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని ఏర్పరచి, సోషలిస్టు నిర్మాణ బాట పట్టిన పాశ్చాత్య జనతా

ప్రజాస్వామికాలకూ మరియు జాతీయ బూర్జువాలతో మిత్రత్వం కలిగి ఉన్న కార్మికవర్గ మరియు రైతాంగ నియంతృత్వం ఉన్న, కార్మికవర్గ నియంతృత్వం ఇంకా స్థాపించవలసి ఉన్న సోషలిస్టు నిర్మాణానికి మార్గం ఇంకా ప్రారంభించవలసి ఉన్న తూర్పు జనతా ప్రజాస్వామికాలకూ మధ్య గల వ్యత్యాసాన్ని ఎత్తి చూపడం కొనసాగించారు. 1956లో సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 20వ మహాసభ తర్వాత ఈ వ్యత్యాసాలు అస్పష్టం అయ్యాయి.

II

"కానీ బూర్జువా ప్రజాస్వామ్యం అత్యధిక సంఖ్యాకులు అయిన శ్రమజీవులపై పెట్టుబడి, అల్పసంఖ్యాకులు, దోపిడీదారులు అయిన బడా వ్యాపారుల నియంతృత్వం కాగా జనతా ప్రజాస్వామ్యం అత్యధిక సంఖ్యాకులు అయిన శ్రమజీవుల ప్రయోజనాల కోసం కార్మికవర్గ నియంత్రుతుత్వపు విధులను నిర్వహిస్తుంది, మరియు విశాలమైన, అత్యంత పరిపూర్ణమైన ప్రజాస్వామ్యాన్ని – సోషలిస్టు ప్రజాస్వామ్యాన్ని సఫలం చేస్తుంది." (డిమిట్రోవ్)

కార్మికవర్గ, రైతాంగ నియంతృత్వం నుండి కార్మికవర్గ నియంతృత్వానికి పరివర్తన అలాగే జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క ఫాసిస్టు వ్యతిరేక, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక, భూస్వామ్య వ్యతిరేక దశ నుండి సోషలిజం నిర్మాణం యొక్క పరిచయ ఘట్టానికి పరివర్తన పూర్తిగా శాంతియుతమైనది కాదు. సోవియట్ యూనియన్, ప్రజాస్వామిక దేశాల ఐక్య సోషలిస్టు సంఘటన నుండి విరమించుకున్న యుగోస్లేవియా వ్యవహారం నుండి ఇది స్పష్టమే. పెట్టుబడిదారీ ఆస్తుల జాతీయీకరణను, పేద, మధ్యతరగతి రైతుల సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల ఏర్పాటుకు తప్పనిసరి షరతు అయిన సంఖ్యాపరంగా పెట్టుబడిదారుల అతి పెద్ద విభాగం అయిన ధనిక రైతుల నిర్మూలనను యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీ తీవ్రంగా అడ్డుకోవడమే దీనికి ఆర్థిక పునాది. స్టాలిన్ . మాల్టోవ్ ల సంతకంతో జరిగిన సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు) నుండి యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీకి జరిగిన ఉత్తర-ప్రత్యుత్తరాలలో ఈ అంశాన్ని లేవనెత్తడం జరిగింది. 1948 మార్చి 27 నాటి వారి లేఖలో వారీ విధంగా వ్రాశారు:

"యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీలో వర్గపోరాట స్ఫూర్తి కనబడడం లేదు. గ్రామాలలో, పట్టణాలలో పెట్టుబడిదారీ శక్తుల పెరుగుదల మంచి ఊపులో ఉంది. ఈ పెట్టుబడిదారీ శక్తులను నియంత్రించడానికి పార్టీ నాయకత్వం ఏ చర్యలూ తీసుకోవడం లేదు. సోషలిస్టు వ్యవస్థచే పెట్టుబడిదారీ శక్తుల శాంతియుత విలీనం అన్న బెర్న్ స్టెయిన్, వోల్మర్, బుఖారిన్ ల నుండి అరువు తెచ్చుకున్న నీచమైన, అవకాశవాద సిద్ధాంతంతో యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీ మోసగించబడుతోంది.≈15

1948 ఏప్రియల్ 13న టిటో, కార్డేల్జ్ ల సంతకంతో వ్రాసిన లేఖలో యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఈ ఆరోపణలని ఖండించింది. సోవియట్ అనుభవానికీ , యుగోస్లేవియా అనుభవానికి మధ్య గల వ్యత్యాసాన్ని ఎత్తి చూపిన 1948 మే 4వ తేదీ నాటి లేఖలో స్టాలిన్, మాల్టోవ్ లు, పెట్టుబడిదారీ విధానాన్నుండి సోషలిజానికి పరివర్తన చెందుతున్న కాలంలో వర్గపోరాటం తీవ్రం అవుతుందన్న మార్క్సిస్టు-లెనినిస్టు సూత్రాన్ని యుగోస్లేవియా ఆమోదించడం లేదని ఎత్తి చూపుతూ, తమ వాదనను కొనసాగించారు. స్టాలిన్, మాల్టోవ్ లు లెనిన్ ను ఉదాహరించారు.

f... మనం చిన్న కమతాల దేశంలో జీవిస్తూ ఉన్నాము. చిన్న తరహా వ్యక్తిగత వ్యవసాయం పెట్టుబడిదారీ విధానానికి, పెట్టుబడిదారులకూ నిరంతరం, గంట గంటకూ, రోజు రోజుకూ, ఆకస్మికంగా , పెద్ద ఎత్తున జన్మనిస్తుంది కావున కమ్యూనిజానికి ఉన్నదానికన్నా పెట్టుబడిదారీ విధానానికి రష్యాలో బలమైన పునాది ఉంది అని లెనిన్ 1920 -21 లో చెప్పాడు.≈

యుగోస్లేవియా నాయకులు వర్గపోరాట సమస్యను, గ్రామాలలో పెట్టుబడిదారీ శక్తులను నిరోధించే విషయాన్ని తప్పించుకోవడం ప్రమాదవశాత్తు జరిగిందేమీ కాదు. గ్రామాల లోని వర్గ భేదాలను గురించిన ప్రస్తావన ఏమీ లేకపోవడం, మొత్తం రైతాంగాన్ని వ్యవసాయదారులుగా పరిగణించడం, గ్రామాలలో పెరుగుతున్న దోపిడీ శక్తులనుండి వస్తున్నా సమస్యలను అధిగమించడానికి పార్టీ తన శ్రేణులను సమీకరించే ప్రయత్నం చేయకపోవడం యుగొస్లావ్ నాయకుల ప్రసంగాలలో ఎక్కువగా ఉన్నది. 16

యుగోస్లేవియాలో భూమిని జాతీయం చేయనందున ఆత్మా సంతృప్తికి ఆస్కారం లేదని స్టాలిన్,మాల్టోవ్ లు నొక్కి చెప్పారు, భూమి ప్రైవేటు ఆస్తిగా ఉన్న పరిస్థితులలో, అది కూలీలను పనిలో వినియోగించే ధనిక రైతుల చేతుల్లో కేంద్రీకృతమై ఉంది. సోషలిజాన్ని నిర్మించాలంటే వర్గపోరాటాన్ని కప్పిపెట్టలేము. 17.

సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు) మరియు ఇతర పార్టీల విమర్శకు ప్రతి స్పందనగా యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఇప్పుడు పెట్టుబడిదారీ శక్తులనూ, గ్రామీణ బూర్జువాలనూ అంతమొందించడానికి తీవ్ర అతివాద చర్యలకు పూనుకుంది. సమష్టీకరణకు ముందు వ్యవసాయ యంత్రాల తయారీ మరియు సరఫరా వంటి ఎటువంటి సన్నాహక చర్యలూ తీసుకోనందున ఇవి వాగాడంబర లక్షణం కలవి మాత్రమే, అందుచేత ఈ విధానాలు విజయవంతం కాలేదు.18 యుగోస్లేవియా కమ్యూనిస్టు పార్టీ సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలు సోవియట్ యూనియన్ లో మాదిరిగా పేద, మధ్య తరగతి

రైతులతో కాకుండా గ్రామీణ బూర్జువాలను, ధనిక రైతులను కూడా కలుపుకున్న కొత్త వ్యవసాయ నిర్మాణాలను సృష్టించింది.19.

యుగోస్లేవియా లోని పరిస్థితిపై చేసిన 1949 తీర్మానంలో, సమాచార బ్యూరో ఈ విధంగా ప్రకటించింది:

“బలవంతంగా ఏర్పాటు చేయబడి, ధనిక రైతులచే నడపబడుతున్న ఉత్పత్తిదారుల సహకార సంస్థలు శ్రమజీవులను దోపిడీ చేసే కొత్త తరహా రూపాలు. వ్యవసాయ ఉత్పత్తి సాధనాలను కలిగి ఉన్న ధనిక రైతులు సహకార సంస్థలు అని పిలువబడుతున్న వాటిలో మరింత దారుణంగా పేద రైతుల శ్రమను వారి స్వంత భూముల్లోనే దోచుకుంటాయి.” 20.

యుగోస్లేవియా లో పరికరాలను, ఉత్పత్తి సాధనాలను వ్యవసాయ యంత్ర శాలలు కలిగి ఉన్నాయి. ఉత్పత్తి సాధనాలు ఉత్పత్తిదారుని చేతుల్లోనే ఉండాలనే సాకుతో ప్రభుత్వ ఆదేశం ద్వారా 1950లో అవి రద్దు చేయబడ్డాయి. ఈ శాలల ట్రాక్టర్లు, ఇతర యంత్రాలు శాశ్వత వినియోగానికి సహకార సంస్థలకు ఇచ్చి వేయబడ్డాయి. ఇది దేశంలో సరకుల సర్క్యులేషన్ ను విస్తరించింది. ఈ చర్య సోవియట్ యూనియన్, చైనాలకు 1958 లో ఆదర్శంగా నిలిచింది. యుగోస్లేవియా సోష్యలిజానికి, ధనిక రైతుల సహకార సంస్థలు, స్వీయ పరిపాలన గల సరకుల ఉత్పత్తిలో నిమగ్నమై ఉన్న పరిశ్రమలతో పాటు పెట్టుబడిదారీ శక్తులు కలిసి ఉండే ఒక నమూనాను సమర్పించింది.

యుగోస్లేవియా ధనిక రైతులు సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలపైన ఆధిపత్యం వహిస్తుండటంతో 1951 లో పాక్షికంగానూ, ఆస్తి సంబంధాల ప్రభుత్వ ఆదేశం ద్వారానూ, రైతుల సహకార పని సంస్థల పునర్వ్యవస్థీకరణ ద్వారానూ 1953 మార్చి 28న మరింత గణనీయంగా వాటిని మూసి వేశారు. 1953 లో సంవత్సరం ఆఖరుకి కేవల 1258 రైతుల సహకార పని సంస్థలు మాత్రమే యుగోస్లేవియాలో మిగిలి ఉన్నాయి. 21 .

నిరాటంకంగా సోషలిజం వైపు ముందుకు సాగడానికి నిరాకరించిన, పెట్టుబడిదారీ అభివృద్ధి మార్గాన్ని తిరిగి స్థాపించిన జనతా ప్రజాస్వామికానికి యుగోస్లావీయా ప్రాతినిధ్యంవహించింది. ఆ దేశంలో జనతా ప్రజాస్వామిక వ్యవస్థ నాశనం చేయబడిందని కమ్యూనిస్టు సమాచార బ్యూరో (కొమిన్ఫోరం)1949 లో ఎత్తి చూపింది. అటువంటి పరిస్థితులలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులు నిలబెట్టుకోలేకపోయింది.

వాయిదాపడ్డ తమకు మరింత అనుకూలంగా జరుగుతున్న పరిస్థితుల కోసం పెట్టుబడిదారీ శక్తులు వర్గ శక్తుల ప్రస్తుత సంబంధాలను స్థంబింప చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి. వారు స్థిరీకరణను కోరుకుంటున్నారు, కనీసం పెట్టుబడిదారీ శక్తుల ప్రస్తుత అవకాశాలతో జనతా ప్రజాస్వామిక వ్యవస్థను సంరక్షించాలని వారు అనుకుంటున్నారు. (బీరుట్)

స్టాలిన్ కాలంలోని జనతా ప్రజాస్వామికాలలో రాజ్యాధికారంలో ఉన్న రివిజనిజానికి ప్రధానమైన, అద్భుతమైన, విజయవంతమైన ఉదాహరణగా యుగోస్లావీయా పనిచేస్తే, మధ్య, ఆగ్నేయ యూరోపు లోని ఇతర జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలలో మితవాద ఉల్లంఘన పోకడలు (ధోరణులు) ఉన్న విషయాన్ని గుర్తుంచుకోవాలి. పోలెండులో ప్రధాన ఉల్లంఘన, పరిస్థితుల ప్రభావం వలన మధ్యతరగతి బూర్జువాలకు, బూర్జువా రైతులకు వ్యతిరేకంగా ఎక్కు పెట్టబడిన సోష్యలిజానికి నిరాటంక పరివర్తనను ప్రతిఘటన చేసిన గోముల్కా ది. పోలెండ్ పశ్చిమ భూభాగాలలో గోముల్కా, అతని గ్రూపు, మార్క్సిజానికి విరుద్ధంగా ధనిక రైతుల వ్యవసాయ క్షేత్రాలను సృష్టించి, గ్రామీణ ప్రాంతాలలో పార్టీలో పేద రైతాంగ పాత్రను తగ్గించారు. యుగోస్లావీయా లోని పరిణామాలు ధనిక రైతు అనుకూల విధానాల అమలులో గోముల్కాను ప్రోత్సహించాయి, ఇప్పుడు అది గ్రామీణ ప్రాంతాలలో సోష్యలిజానికి పరివర్తనను నిలిపివేయడానికి పిలుపునిచ్చింది. సమాచార బ్యూరో స్థాపనలో, అలాగే యుగోస్లావీయా పరిణామాలను అర్థం చేసుకోవడంలో దాని శత్రు వైఖరి ఈ గ్రూపు యొక్క జాతీయవాద దృక్పథం వ్యక్తమైంది.

పోలిష్ పార్టీ లోని మార్క్సిస్టు-లెనినిస్టులకు బిఎరుట్ నాయకత్వం వహించాడు. పోలెండు లోని జనతా ప్రజాస్వామికం పెట్టుబడిదారీవిధానం, సోషలిజాల సామరశ్యపూర్వక రాజీకి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తుందన్న వాదనను వారు తిరస్కరించారు. »జనతా ప్రజాస్వామ్యం సంయోగ రూపం లేదా రెండు వేర్వేరు సామాజిక వ్యవస్థల గట్టి సహజీవనం కానీ కాదని, కానీ క్రమంగా బయటకు నెట్టే మరియు దీర్ఘ కాలంలో పెట్టుబడిదారీ శక్తులను నిర్మూలించే రూపమనీ, అదే సమయంలో భవిష్యత్తు సోషలిస్టు ఆర్థిక వ్యవస్థకు పునాదిని వృద్ధి చేసే, బలోపేతం చేసే రూపం« అని బిఎరుట్ ఎత్తి చూపాడు. గోముల్కా, స్ప్యచల్స్కి గ్రూపు 1949లో తాత్కాలికంగా ఓడించబడింది. మిగిలిన పెట్టుబడిదారీ శక్తులకు వ్యతిరేకంగా సోషలిజాన్ని నిర్మించడాన్ని కొనసాగించడాన్ని, ప్రజల హృదయాలలోని బూర్జువా సిద్ధాంతాల బలమైన అవశేషాలకు వ్యతిరేకంగా పోరాటాన్ని ఇది అనుమతించింది. 1,46,500 గ్రహాల ప్రమేయం గల 7,000 వ్యవసాయ ఉత్పత్తుల సహకార సంస్థలు నిర్మించబడి 1953 ఏప్రియల్ 1 నాటికి అక్కడ ఉన్నాయి. సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 20వ మహాసభ మరియు బిఎరుట్ మరణం తర్వాత గోముల్కా అధికారం లోకి వచ్చాడు. పోలెండులో సమష్టి వ్యవసాయం ఎప్పుడూ పూర్తి కాలేదు,

దేశాన్ని సోషలిస్టు దేశంగా పరివర్తన చేయడం ఎప్పటికీ సాధ్యం కాకుండా ఉండడానికి బూర్జువా రైతులను జాగ్రత్తగా సంరక్షించారు. 22.

అదేవిధంగా వాసిలే లూకా యొక్క మితవాద ఉల్లంఘన (డీవిఏషన్), అనా పుకేర్ మరియు ఇతరుల రాజీపడే ధోరణి సహాయంతో రుమేనియాలో కూడా సోషలిజానికి పునాది వేయడాన్ని ఆటంకపరిచింది. గోముల్కా విధానాల మాదిరిగానే లూకా విధానాలు టిటో మరియు కార్డేల్జ్ ల విధానాలను ప్రతిధ్వనించాయి. ఉత్పత్తి సాధనాలను ఉత్పత్తి చేసే పరిశ్రమలను అభివృద్ధి చేయడాన్ని ఆటను వ్యతిరేకించాడు, దానితో సోషలిస్టు పారిశ్రామికీకరణ మందగించింది; రాజ్యం యొక్క వ్యవసాయ క్షేత్రాల, సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల కార్యాచరణను కుంటు పరిచాయి, పొలాలను సమష్టిగా సాగు చేయడం కొరకు రైతు సంఘాల నిర్మాణాన్ని విఫలం చేశాయి; బహిరంగ మార్కెట్ ధరల ఆధారంగా కొనుగోలు ధరలను, కాంట్రాక్టును నిర్ణయించి, పెట్టుబడిదారే ఊహాజనిత వాణిజ్యానికి సహకరించాయి. సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల ఏర్పాటును నిర్లక్ష్యం చేశాడని , సోషలిస్టు వ్యవసాయాన్ని అభివృద్ధి చేయడంలో ధనిక రైతుల కార్యకలాపాలను సహించాడని; వ్యవసాయ యంత్ర శాలలను (మెషిన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్ల) ఏర్పాటు అలక్ష్యాన్ని ప్రదర్శించాడని అనా పుకేర్ పైన అభియోగాలు మోపబడ్డాయి.

వ్యవసాయ రంగానికి సంబంధించిన సమస్యల విషయంలో రుమేనియా లోని ధనిక రైతులకు అండగా నిలిచిన మితవాదానికి ఆసక్తికరమైన సహజ లక్షణం ఉంది వారిలో చాలా మందిని మధ్యతరగతి రైతులుగా వర్గీకరించారు. ఆ విధంగా రాజ్యం యొక్క పన్నుల విధానం నుండి, రాజ్యానికి అందించవలసిన వ్యవసాయ కోటా నుండి తప్పించుకోవటానికి వారికి సహాయపడ్డారు. ధనిక రైతులు మొత్తం రైతులలో 6 నుండి 10 శాతం ఉంటారని అంచనా అయినప్పటికీ కేవలం వారిలో కేవలం 2.5 శాతం మాత్రమే ఆ వర్గంలో చేర్చబడ్డారు. గ్రామీణ ప్రాంతాలకు కేటాయించిన కొన్ని తయారీ సరకుల ధర వాటి ఉత్పత్తి ధరకు తక్కువగా ఉన్నందున 23 చట్టవిరుద్ధంగా వ్యవసాయ ఉత్పత్తుల ధరలు పెంచడం ద్వారా ధనిక రైతులను, లాభాపేక్షాపరులను భాగ్యవంతులను చేసే పరిస్థితులు సృష్టించబడ్డాయి. మితవాద ఉల్లంఘన వాదులు బహిర్గతం కావడం మరియు వారి ఓటమి రుమేనియాలో జనతా ప్రజాస్వామిక మొదటి దశ, సోషలిజానికి పురోగమనం ప్రారంభం ఐన దాని రెండవ దశకు నిరాఘాటంగా పరివర్తన చెందడాన్ని నిర్ధారించింది. కృశ్చెవ్ ఆగమనం ఈ ప్రక్రియను రుమేనియాలోనూ,ఇతర మెజారిటీ ప్రజాస్వామిక దేశాల లోనూ ఆటంక పరిచింది, తిరగదోడింది.

"చైనాలో, 1904-05 లలో బోల్షివిక్కులు ఏదైతే మాట్లాడుకున్నారో దానిని పోలిన కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామ్య నియంతృత్వం ఉంది." (స్టాలిన్, 1950).

ఆసియాలో జనతా ప్రజాస్వామికాల అభివృద్ధి దశ పరంగా చైనా, కొరియా, వియత్నాం లలో విషయాలు ఎక్కడ ఉన్నాయి? 1949 మరియు 1950 లలో మావో, స్టాలిన్ ల అభిప్రాయాలు ఈ అంశాల విషయంలో ఉపయోగకరమైనవి.

1952 ఫిబ్రవరి 22న సోవియట్ అర్థశాస్త్రవేత్తలతో చర్చల సందర్భంలో స్టాలిన్ పోలెండ్ ను ఉదాహరణగా తీసుకుని మధ్య, ఆగ్నేయ యూరోపు దేశాల లోని జనతా ప్రజాస్వామికాలకూ చైనాలో ఉన్న మాదిరిగా గల ఆసియా లోని జనతా ప్రజాస్వామికాలకూ మధ్య స్వభావ రీత్యా గల వ్యత్యాసాన్ని స్పష్టం చేశాడు. యూరోపులోని జనతా ప్రజాస్వామికాలలో రాజకీయ అధికారం కార్మికవర్గం చేతుల్లో ఉంది; పరిశ్రమలు జాతీయం చేయబడినాయి; కమ్యూనిస్టు, కార్మికుల పార్టీలు మార్గదర్శక పాత్రను పోషించాయి; పట్టణాల్లోనే కాకుండా గ్రామాలలో కూడా సోష్యలిజాన్ని నిర్మించడం జరుగుతున్నది. చైనాలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం ఉనికిలో లేదు. దాని స్థానంలో అక్కడ కార్మిక, కర్షక ప్రజాస్వామ్య నియంతృత్వం ఉంది. పరిశ్రమల జాతీయీకరణ పూర్తిగా జరగలేదు, అక్కడ కమ్యూనిస్టుల, జాతీయ బూర్జువాల కూటమి ఉనికిలో ఉంది. . రాజ్యాధికారంలో కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఉండడం చైనా విప్లవం యొక్క ప్రత్యేక లక్షణం అని అతను పరిగణించాడు. జనతా ప్రజాస్వామికం యొక్క మొదటి దశ అయిన జనతా ప్రజాస్వామిక గణతంత్ర రాజ్యం చైనాలో ఉందని స్టాలిన్ నిర్ధారించాడు. 24. కొరియా, వియత్నాంల ఉదాహరణలకు కూడా ఈ విశ్లేషణను విస్తరించడం జరిగినది.

సోవియట్ ఆర్థికవేత్తలను ఉద్దేశించి స్టాలిన్ చేసిన వ్యాఖ్యలు మావో రచన అయిన 'జనతా ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం'తో సరితూగుతాయి. చైనాలో రాజ్యాధికారం అనేది జనతా ప్రజాస్వామ్య నియంతృత్వాన్ని ఏర్పాటు చేసిందని, ఇది సామ్రాజ్యవాదం, భూస్వామ్యవాదం దాని స్థానిక మిత్రులైన 'భూస్వామ్య వర్గంతోపాటు నిర్మూలించవలసిన బ్యూరోక్రటిక్ పెట్టుబడిదారీ వర్గం, అంటే గుత్తాధిపత్య పెట్టుబడిదారీ తరగతి'కి వ్యతిరేకంగా ఉంటుందని మావో తన రచనలో అభిప్రాయపడ్డాడు. 25. చైనాలో రాజ్యాధికారం కార్మిక, కర్షక మైత్రితో నిర్మించబడింది. మావో చెప్పినట్లుగా: "ప్రజలు" ఎవరు? అంటే చైనాలో ప్రస్తుత దశలో, వారు శ్రామికవర్గం, రైతాంగం, పెటీ బూర్జువా, జాతీయ బూర్జువా'. 26 ఇది శ్రామికవర్గం, రైతాంగ ప్రజాస్వామ్య నియంతృత్వం అంటూ స్టాలిన్ వర్ణించిన దానికి అనుగుణంగా ఉంది. మరి, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక, భూస్వామ్య వ్యతిరేక మొదటి దశకూ, జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క రెండవ దశ సోషలిజానికి భవిష్యత్ పరివర్తన విషయం ఏమిటి? దాని గురించి మావో ఏమన్నాడు? యుగోస్లేవియా వ్యవహారం అద్భుతమైన రీతిలో చూపినందున ఇది వివాదాస్పద ప్రశ్న. జూన్, 1948 ఇన్ఫర్మేషన్ బ్యూరో యొక్క మొదటి తీర్మానం మరియు నవంబర్ 1949 రెండవ తీర్మానం మధ్య కాలంలో మావో జూలై 1949లో రాస్తున్నాడు. కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామ్య

నియంతృత్వం అనేది, కార్మికవర్గ నియంతృత్వంగా వేగంగా, నిరాఘాటంగా మారాల్సిన అవసరం గురించి మావో ప్రస్తావించ లేదు నిజానికి, అతను అలా చెప్పలేదు, దీంట్లో సందేహం ఏమీ లేదు, అధికారంలోకి రావడానికి కేవలం మూడు నెలల ముందు సరైన వ్యూహాత్మక కారణాల వల్ల, భవిష్యత్తులో చైనాలో శ్రామికవర్గ నియంతృత్వ విధులను నిర్వర్తించాల్సిన నిర్దిష్ట రాజకీయ ఆవశ్యకత గురించి మావో ప్రస్తావించలేదు. ఎందుకంటే, చాంగ్ కై షేక్ చుట్టూ కేంద్రీకృతమై ఉన్న గుత్త పెట్టుబడిదారుల నుండి మధ్య తరగతి పెట్టుబడిదారులను తమ వైపు తిప్పుకోవడానికి చైనా కమ్యూనిస్టుపార్టీ అన్ని ప్రయత్నాలూ చేయవలసిన తరుణమది. జాతీయ బూర్జువా వర్గంలోని ఏ విభాగాన్నీ భాగస్వామ్యం చేయని తరహా రాజ్యాన్ని ఏర్పాటు చేయాలని మొదట్లో భావించిన చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వానికి స్టాలిన్ చేసిన ప్రధాన సిఫార్సు ఇది.

జాతీయ బూర్జువాలకు సంబంధించి, వారిని తొలగించిన తర్వాత, వారి సంస్థలను జాతీయం చేసిన తర్వాత ఊహించిన సోష్యలిజాన్ని నిర్మించడానికి ముందు, ఈ వర్గానికి అవగాహన కల్పించి సంస్కరించ వలసిన ముఖ్యమైన అవసరాన్ని మావో పరిగణన లోకి తీసుకున్నాడు. ఒక మారు జనతా ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం యొక్క పని పూర్తి చేసిన తర్వాత ఇలా జరుగుతుందని ఆయన వాదించాడు:

ƒ అప్పుడు జాతీయ బూర్జువావర్గం మాత్రమే మిగులుతుంది. ప్రస్తుత దశలో వారి మధ్య తగిన శిక్షణా సంబంధమైన పనిని చాలా బాగా చేయవచ్చు. సోషలిజం సాకారం అయ్యే, అంటే, ప్రైవేటు సంస్థలను జాతీయం చేసే సమయం వచ్చినప్పుడు మనం వారికి అవగాహన కల్పించి, సంస్కరించే పనిలో మరొక ముందడుగు వేస్తాము. ప్రజలు బలమైన రాజ్య వ్యవస్థను తమ చేతుల్లో కలిగి ఉంటారు, జాతీయ బూర్జువాల తిరుగుబాటు గురించి వారు భయపడరు.≈27

1954 తర్వాతి కాలంలో జాతీయ బూర్జువాల ప్రైవేటు సంస్థలను సోషలిజంలో జాతీయం చేస్తారన్న వాదన ఈ పాఠాంతరం (టెక్స్ట్) యొక్క ప్రచురణల నుండి తొలగించబడినందున ఈ ప్రకరణం గొప్ప ఆసక్తిని రేకెత్తిస్తుంది. జాతీయ ప్రజా మహాసభ (నేషనల్ ప్యూపిల్స్ కాంగ్రె) నుండి ఎప్పటికీ తీసి వేయబడలేదు లేదా ప్రజా చైనా ఆర్థిక వ్యవస్థ నుండి ఆర్థికంగా నిర్మూలించబడలేదు.

1950 జనవరిలో ∆ప్యూపిల్స్ చైనా«పత్రికలో యు హుఅయి వ్రాసిన ∆చైనా విప్లవంలో జాతీయ బూర్జువాలు« అన్న వ్యాసంలో మావో చెప్పిన క్రమంలోనే మొదటి దశ జనతా ప్రజాస్వామ్యంలో జాతీయ బూర్జువాలను చేర్చుకోవాల్సిన అవసరాన్ని ఊరించి వాదించాడు. కానీ అతను ఈ విధంగా గుర్తించాడు:

" అయితే, ఇది అక్కడ వైరుధ్యాలు లేవని, తత్ఫలితంగా సోషలిస్టు స్వభావం గల ప్రభుత్వ యాజమాన్యం లోని ఆర్థికవ్యవస్థ మరియు పెట్టుబడిదారీ స్వభావం గల

ప్రైవేటుగా నిర్వహించబడుతున్న ఆర్థిక వ్యవస్థ ల మధ్య పోరాటం లేదని చెప్పడం కాదు. లేదు, వైరుధ్యాలు ఉన్నాయి, అందుచేత పోరాటం అనివార్యం , అది ఇంకా తీవ్రమౌతుంది.

కానీ ఇప్పటికే చైనా లోని వివిధ వర్గాల బాలా బలాల మధ్య అద్భుతమైన మార్పులు జరిగాయి కాబట్టి, శక్తివంతమైన రాజ్య యంత్రాంగం ఇప్పుడు ప్రజల చేతుల్లో ఉంది కాబట్టి, పెరుగుతున్న ప్రభుత్వ యాజమాన్య ఆర్థిక శక్తి సోషలిస్టు స్వభావం కలది కాబట్టి, పాక్షిక సోషలిస్టు స్వభావం కల సహకార ఆర్థిక వ్యవస్థతో కలిసి చినా ఆర్థిక వ్యవస్థలో ప్రముఖ భాగాలు అవుతాయి. ఈ విధమైన వైరుధ్యాలను మరింత రక్తపాతంతో పరిష్కరించనవసరంలేదు, కానీ అవగాహన కల్పించి, సంస్కరించడం ద్వారా గణనీయమైన స్థాయిలో పరిష్కరించవచ్చు. 28.

చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకుల సమకాలీన రచనలు కార్మిక వర్గ నియంతృత్వ విధుల నిర్వహణ కొనసాగించడానికి కార్మికవర్గ రైతాంగ నియంతృత్వం త్వరితగతిన, నిరాఘాటంగా పరివర్తన చెందవలసిన అవసరాన్ని ప్రస్తావించడాన్ని వ్యూహాత్మకంగా వదిలివేయగా సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు) మరియు కొమిన్ ఫార్మ్ లకు అటువంటి రాయితీలు ఇవ్వ వలసిన అవసరం లేదు. రెండూ, స్టాలిన్ మరియు సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు) ల చైనా యొక్క జనతా ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను ఇంకా నిర్వర్తించ వలసే ఉండన్నఅభిప్రాయాన్ని నిరంతరం పునరుద్ఘాటించాయి. ఆవిధంగా, చైనా విప్లవం యొక్క మొదటి వార్షికోత్సవం సందర్భంగా కొమిన్ ఫార్మ్ పత్రిక ఇలా వ్రాసింది:

ƒచైనాలో రాజ్యాధికారం కార్మిక వర్గ నియంతృత్వం కాదు, ఈ విషయంలో అది రాజ్యాధికారం కార్మిక వర్గ విధులను పూర్తిచేస్తున్న యూరోపు దేశాలలోని జనతా ప్రజాస్వామికాల రాజ్యాధికారానికి ఇది భిన్నంగా ఉంటుంది.

ƒచైనాలోని జనతా ప్రజాస్వామిక రాజ్యాధికారం ఇటీవలి వలస దేశంలోని పరిస్థితుల ద్వారా నిర్వచించబడుతుంది. ప్రస్తుతం, కార్మికవర్గ నియంతృత్వం దాని సాధనమైన సోషలిజాన్ని నిర్మించే కర్తవ్యాన్ని చైనా శ్రమజీవులు నేరుగా ఎదుర్కోవడం లేదు.≈29.

కార్మికవర్గ నియంత్రుత్వానికీ, సోషలిజానికీ నిరాఘాటంగా పరివర్తన చెందే ప్రశ్నను యుద్ధం యొక్క పూర్వపు స్థాయికి ఉత్పత్తి వేగంగా పునరుద్ధరించబడినప్పుడు, జనతా ప్రజాస్వామిక విప్లవం యొక్క సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక భూస్వామ్య వ్యతిరేక కర్తవ్యంలో విజయాన్ని సాధించినప్పుడు సంధించాలి.

సామ్రాజ్యవాద ప్రయోజనాలను, విదేశీ సామ్రాజ్యవాదులతో సన్నిహిత సంబంధం గల చైనా యొక్క దళారీ, అధికార స్వామ్య పెట్టుబడిదారుల ఆస్తులను జాతీయం చేయడం జరిగింది. చైనా లోని వారి ఫ్యాక్టరీలను, మిల్లులను, బ్యాంకులను, ఇతర వాణిజ్య సంస్థలను, దున్నే వానికి భూమి సూత్రం ఆధారంగా కొనసాగిన వ్యవసాయక విప్లవాన్ని పూర్తిచేసేటప్పుడు రాజ్యం స్వాధీనం చేసుకుంది, భూస్వామ్య వర్గ ఉనికికి పునాది అయిన ఆర్థిక పునాదిని నాశనం చేసింది. ఆ వర్గం రద్దు చేయబడింది, భూస్వాములకు రైతులు చెల్లిస్తున్న వార్షిక కోళ్ల నుండి రైతాంగం విముక్తి పొందింది. దీనంతటి అర్థం 1952 నాటికి విప్లవం యొక్క భూస్వామ్య వ్యతిరేక, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక కర్తవ్యం చాలా వరకు సాధించడం అయ్యింది. కార్మికవర్గ నియంతృత్వం, నిరాఘాటంగా సోషలిజానికి పరివర్తన అంచున (ప్యూపిల్స్ రిపబ్లిక ఆఫ్ చైనా) జన చైనా నిలబడింది.

ఈ పరిస్థితులలో చైనాలో ప్రధాన వైరుధ్యం జాతీయ బూర్జువా వర్గానికీ, కార్మికవర్గానికి మధ్య ఉందని 1952 జూన్ 6న మావో ఇలా వాదించాడు:

"భూస్వామ్య వర్గాన్ని మరియు అధికార స్వామ్య బూర్జువా వర్గాన్ని పడగొట్టడంతో జాతీయ బూర్జువా వర్గానికీ కార్మిక వర్గానికీ మధ్య గల వైరుధ్యం ప్రధాన వైరుధ్యం అయ్యింది చైనాలో; అందుచేత జాతీయ బూర్జువా వర్గాన్ని ఇంకా ఏమాత్రమూ మధ్యంతర వర్గమని నిర్వచించలేము.≈30.

జన చైనా ఇప్పుడు కార్మిక వర్గ నియంతృత్వ వీధుల నిర్వహణకు మారడం ప్రారంభిస్తుందనీ, సోష్యలిజానికి పరివర్తన ప్రక్రియకు ప్రారంభిస్తుందనీ ఇది సూచించింది.

ఈ అవగాహనను A . I . సొబోలెవ్ రూఢిచేశాడు.

ƒకొరియా (ప్యూపుల్స్ డెమోక్రటిక్ రిపబ్లిక్) జనతా ప్రజాస్వామిక గణతంత్ర రాజ్యం, వియత్నామ్ ప్రజాస్వామిక గణతంత్ర రాజ్యం మొదటి దశ జనతా ప్రజాస్వామిక అభివృద్ధి దశలో ఉండగా చైనా జనతా ప్రజాస్వామిక గణతంత్ర రాజ్యం అప్పటికే తన మొదటి దశను, *ప్రజాస్వామిక విప్లవ దశను అధిగమించింది, ఇప్పుడు అది నూతన దశలో, సోషలిస్టు విప్లవ దశ కర్తవ్యాలను సాకారం చేసుకునే దశను ప్రవేశించింది.* కార్మిక వర్గ, రైతాంగ నియంతృత్వ విధులను నిర్వహిస్తున్న విప్లవాధికారం ఈ దేశాలలోని జనరంజక పాలన.≈

చైనాకు సంబంధించి ఆయన ఇంకా ఇలా వాదించాడు:

“సార్వత్రిక ప్రజాస్వామిక విప్లవం నేరుగా సోషలిస్టు విప్లవంగా పెరగడాన్ని సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక, భూస్వామ్య వ్యతిరేక కర్తవ్యాల విజయవంతమైన పరిష్కారం నిర్ధారించింది. ప్రస్తుతం చైనా ప్రజలు కమ్యూనిస్టు పార్టీ నేతృత్వంలో కార్మికవర్గ నాయకత్వం క్రింద సోషలిస్టు విప్లవ కర్తవ్యాలను, సమాజ సోషలిస్టు పరివర్తనను సాకారం చేసుకోడానికి సిద్ధంగా ఉంది?” 31.

చైనాలో సోషలిజానికి పరివర్తనలో, కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వాన్ని కార్మికవర్గ నియంతృత్వంగా మార్చవలసిన అవసరాన్ని ఈ ప్రకటనలో స్పష్టంగా చెప్పే బదులు, సూచించబడింది.

V

‘పెట్టుబడిదారీ, కమ్యూనిస్టు సమాజాల మధ్య ఒక దాని నుంచి మరొక దానికి పరివర్తన చెందే కాలం ఒకటి ఉంది. దీని సంబంధిత రాజకీయ పరివర్తన చెందే రాజ్యం విప్లవాత్మక కార్మికవర్గ నియంతృత్వం తప్ప మరేమీ కానీ కాలం కూడా ఉంది.«(మార్క్స్)

మార్చి 1953 తర్వాత రాజ్యం కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను రాజ్యం నెరవేర్చలేదు. సోష్యలిజాన్ని నిలబెట్టుకోవడానికోసం, కమ్యూనిజానికి నిరాఘాటంగా పరివర్తన చెందడానికి ఒక ప్రాథమిక అవసరమైన కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని రద్దుచేయడం గురించి సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 1961లో అధికారికంగా ప్రకటించింది, తద్వారా సోవియట్ రాజ్యం ఇప్పుడు ‹మొత్తం ప్రజల రాజ్యంగా« అధికారికంగా పరిగణించబడింది.

1953 నుండి 1958 మధ్య కాలంలో సరకుల సాధారణీకరించిన ఉత్పత్తి వ్యవస్థ సోవియట్ యూనియన్ లో నిర్మించబడింది. గోస్ ప్లాన్ ద్వారా అమలు అవుతున్న నిర్దేశిత కేంద్రీకృత ప్రణాళికా రద్దు చేయబడి దాని స్థానంలో కేంద్ర ప్రభుత్వ మరియు రిపబ్లికుల సమాఖ్య యొక్క కొత్త ప్రభుత్వ డిపార్టుమెంట్ల సమన్వయ ప్రణాళికా వ్యవస్థ భారతీ అయ్యింది. దాని కాదే గోస్ ప్లాన్ పునర్నిర్మించబడి రెండు సంస్థలుగా విభజించబడినది. గోస్ ప్లాన్ ను బలిపెట్టి సంస్థల డైరెక్టర్ల అధికారాలు విస్తరించబడ్డాయి. సామర్థ్యం యొక్క ప్రమాణం లాభార్జనే అన్న సూత్రం ఆధారంగా వారు సంస్థలను నడపాలి. వ్యవసాయంలో పరికరాలు, ఉత్పత్తి సాధనాలు, మెషీన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లు సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలకు అమ్మి వేయబడ్డాయి. దాని అర్థం సాంఘిక ఆస్తిగా ఉన్న ఉత్పత్తి సాధనాల లోని ఒక భాగం సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల సమూహం ఆస్తికి బదిలీ చేయబడింది, ఆ విధంగా సరకుల రంగం యొక్క ఒక భాగం అయ్యింది. సోషలిజంలో సోవియట్ పరిశ్రమల ఉత్పత్తులు ప్రణాళికాబద్ధంగా కేటాయించబడేవి.

సోవియట్ యూనియన్ లో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం యొక్క ముగింపు, పెట్టుబడిదారీ విధానం యొక్క నిర్మాణం జనతా ప్రజాస్వామికాలకు విస్తృతమైన చిక్కులు కలిగించింది. సోవియట్ పరిశ్రమల ఉత్పత్తులను అమ్మడానికి గోస్ ప్లాన్ కింద అనేక ఏజన్సీలు స్థాపించబడ్డాయి. అటువంటి పరిస్థితులలో శ్రమ శక్తి, అదనపు విలువ, లాభం సగటు లాభాల రేటు వంటి ఆర్థిక వర్గాలు మరొక మారు తెర పైకి వచ్చాయి. 32.

1958 తర్వాత సోవియట్ పరిశ్రమల ఉత్పత్తులకు ప్రభుత్వ రంగంలో సరకుల పంపిణీ గా కొత్త నామకరణం జరిగినది,

VI

ƒసోషలిజం సాధనకు మార్గంపై నేరుగా పురోగమించి మాత్రమే జనతా ప్రజాస్వామ్యం తనని తాను స్థిరపరచుకోగలదు, తన చారిత్రక లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చగలదు. దోపిడీ వర్గాలకు వ్యతిరేకంగా మరలా పోరాడడాన్ని, వాటిని నిర్మూలించడాన్ని అది మానుకుంటే అవి మరలా అనివార్యంగా పైచేయి సాధిస్తాయి, దాని పతనాన్ని తీసుకువస్తాయి.≈(డిమిట్రోవ్)

మధ్య, ఆగ్నేయ యూరోపు లోని జనతా ప్రజాస్వామికాలు 1947-48 లలో మనం చూచినట్లుగా కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని స్థాపించాయి, సోషలిజం నిర్మాణానికి శ్రీకారం చుట్టాయి. ఆసియా లోని జనతా ప్రజాస్వామికాలు ఇంకా జనతా ప్రజాస్వామ్యం, అంటే కార్మిక వర్గ రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం యొక్క మొదటి దశలోనే అంటే కార్మికవర్గ నియంతృత్వానికి అనివార్యమైన నిరాఘాటంగా సోషలిస్టు నిర్మాణానికి పరివర్తన దశలోనే చైనా ఇంకా ఉన్నది.

1954 సెప్టెంబరు 20న చైనా రాజ్యాంగాన్ని ఆమోదించిన సందర్భం కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని నమోదు చేసే సందర్భం అయి ఉండాలి. 1954 జూన్ 14న చైనా ప్యూపిల్స్ రిపబ్లిక్ రాజ్యాంగ ముసాయిదా ప్రతిపై ప్రసంగిస్తూ కార్మికవర్గ నియంత్రుత్వంపైన లెనినిస్టు అవగాహనకు అసలు కాలం చెల్లా లేదని నొక్కి చెప్పాడు. 1954 రాజ్యాంగాన్ని సోషలిస్టు తరహా ఒక రాజ్యాంగమని ఆయన వివరించాడు కూడా. 33. సోవియట్ యూనియన్ రాజ్యాంగమూ, జనతా ప్రజాస్వామికాల రాజ్యాంగాల ఆధారంగా ముసాయిదా చైనా రాజ్యాంగం తయారు చేయబడిందని మావో తెలియజేశాడు. 34. కానీ, సోషలిజానికి పరివర్తనకు కార్మికవర్గ నియంతృత్వం అనివార్య ముందస్తు షరతు అన్న మార్క్సిస్టు-లెనినిస్టు అవగాహనను మావో అంగీకరించలేదు. ఈ ప్రశ్నను ఇటీవలే స్టాలిన్, సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు), కమ్యూనిస్టు మరియు శ్రామికుల పార్టీల

సమాచార బ్యూరోలు, చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ ముందు ఉంచాయి. 1954 నాటి చైనా రాజ్యాంగం లోనూ, నిజానికి నేటి వరకూ తదుపరి చైనా రాజ్యాంగాలు అన్నిటి లోనూ చైనా జాతీయ చట్ట సభలో (నేషనల్ ప్యూపిల్స్ కాంగ్రెస్ లో) (బూర్జువా) ప్రజాస్వామిక పార్టీల స్థాన పరిరక్షణ కొనసాగించడంతో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం యొక్క విధులను జానా చైనాలో ఎప్పుడూ నిర్వర్తించలేదని రూఢి అవుతున్నది. సారంలో 1949లో ఏర్పడిన జాతీయ బూర్జువాలను కూడా కలుపుకున్న కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం మావో కాలమంతా, ఆ తరువాత కూడా చెక్కు చెదరకుండా అలాగే కొనసాగుచున్నది. »ప్రజల మధ్య వైరుధ్యాల సరైన నిర్వహణ«లో అన్న 1957 ఫిబ్రవరి 27 నాటి తన ప్రాథమిక రచనలో మావో తన వాదనలను మరింత మెరుగు పరిచాడు. దేశం యొక్క నిర్దిష్ట పరిస్థితులలో జాతీయ బూర్జువా వర్గమూ శ్రామిక వర్గ జాతీయ కాంగ్రెస్ లోని ఇతర రాజకీయ పార్టీలు సోషలిజం కోసం పనిచేస్తున్నాయని, జాతీయ బూర్జువా వర్గం »దీర్ఘకాలం సహజీవనం మరియు పరస్పర పర్యవేక్షణలో«నిమగ్నమై ఉంటుందని, తాము పనిచేసే గమనంలో పారిశ్రామికవేత్తలు, వ్యాపారులు, తమను తాము సరి దిద్దుకుంటారని ఆయన విశదీకరించాడు.35 . పెట్టుబడిదారీ విధానం నుండి సోష్యలిజానికి పరివర్తన చెందే క్రమంలో వర్గపోరాటం తీవ్రమౌతుంది అన్న లెనినిస్టు అవగాహనను మావో స్పష్టంగా ఆమోదించలేదు. పెట్టుబడిదారీ వర్గానికి వ్యతిరేకంగా జరిగే పోరాటంలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం అవసరమని లెనిన్ పరిగణించాడు: »ప్రపంచమంతటా చిన్న తరహా ఉత్పత్తి ఇంకా విస్తృతంగా ఉన్నది. చిన్న తరహా ఉత్పత్తి పెట్టుబడిదారీ విధానానికి, పెట్టుబడిదారులకూ నిరంతరం, గంట గంటకూ, రోజు రోజుకూ, ఆకస్మికంగా , పెద్ద ఎత్తున జన్మనిస్తుంది. ఈ కారణాలన్నీ కార్మిక వర్గ నియంతృత్వాన్ని అనివార్యం చేస్తున్నాయి, దీర్ఘకాలిక, మొండిగా, సాహసోపేతమైన, దృఢత్వం క్రమశిక్షణ తలవచ్చని ఏకైక సంకల్పాన్ని కోరే జీవన్మరణ పోరాటం లేకుండా పెట్టుబడిదారీ వర్గంపై విజయం అసాధ్యం. (అతివాద కమ్యూనిజం ఒక బాలారిష్టం) కానీ మావో అభిప్రాయంలో సోషలిజాన్ని నిర్మించడానికి పెట్టుబడిదారులు సహాయపడుతున్నందున చైనాలో ఇది సాధ్యం.

కార్మిక వర్గ నియంతృత్వం యొక్క ఆవశ్యకతపై తన స్థితిని , మార్క్సిజం లెనినిజం ల స్థితిని చైనా కమ్యూనిస్టుపార్టీ ఎలా సమం చేస్తుంది / సమన్వయం చేస్తుంది? చైనాలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం ఇంకా స్థాపించవలసే ఉందని ,సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు), కొమిన్ ఫారం 1949 మరియు 1953 ల మధ్య ప్రజల ముందు బహిరంగంగా ప్రకటించిన పరిస్థితిలో తప్పించుకోలేని విషయం ఇది. 1949 లోనే కార్మికవర్గ నియంతృత్వం స్థాపించబడిందని కేవలం నొక్కి చెప్పడం ద్వారా దానిని పరిష్కరించారు. ఇదీ చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ యొక్క తర్కం.

“జన చైనా గణతంత్ర రాజ్యం (ప్యూపిల్స్ రిపబ్లిక్ ఆఫ్ చైనా) స్థాపించిన తర్వాత, కార్మిక-కర్షక మైత్రి ఆధారంగా జనతా ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వాన్ని కార్మికవర్గ నాయకత్వంలో ఏర్పాటు చేయడం జరిగింది. ఈ రాజ్యాధికారం సారంలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం యొక్క ఒక రూపం. మన దేశ చారిత్రక పరిస్థితులలో అది రైతాంగాన్ని, పేటీ బూర్జువాలను మాత్రమే కాదు కార్మికవర్గ నాయకత్వానికి మద్దతిచ్చిన జాతీయ బూర్జువాలను కూడా తనలో ఇముడ్చు కుంది.≈36.

1949 లో స్థాపించిన కార్మిక వర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం అవశ్యంగా నిలిచిపోయింది, కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను నిర్వర్తించే విధంగా అభివృద్ధి చెందలేదు. జన చైనా సోషలిజానికి పరివర్తనకు శ్రీకారం చుట్టింది అనడం సరైనది కాదు అన్న తర్కాన్ని అనుసరించింది. చైనాలో సోషలిస్టు ఆర్థిక సంబంధాలు స్థాపించినందున ఇది స్పష్టం అయ్యింది.

జన చైనాలో జాతీయ బూర్జువాలు ఆర్థికంగా పరిసమాప్తి చేయబడలేదు. జాతీయ పెట్టుబడిదారులచే 1949 లో నడపబడుతున్న పారిశ్రామిక సంస్థల సంఖ్య 1,23,165, వాటిలో పని చేస్తున్న కార్మికుల సంఖ్య 16,40,000. వ్యక్తిగతంగా వ్యాపారం చేస్తున్న వ్యాపారులను కూడా కలుపుకొని 1950 లో నడుస్తున్న వాణిజ్య సంస్థలు 40,20,000, వాటిలో ఉపాధి పొందుతున్న కార్మికులు 66,20,000. 37 . సోషలిస్టు పరివర్తనా కాలంలో మొదట్లో ప్రభుత్వ-ప్రైవేటు సంస్థల రూపంలో జాతీయా బూర్జువాలు నియంత్రించబడి, చైనా రాజ్యం నుండి 5 శాతం లాభాలకు హామీ పొందేవారు. ఉత్పత్తి పెరగడంతో పరాజయంతో పోల్చి చూచినప్పుడు జాతీయ పెట్టుబడిదారుల లాభాలు దామాషా ప్రకారంగా తగ్గిపోయాయి. 38. అదే సమయంలో కార్మికుల ఉత్పాదకత పెరగడం అంటే డివిడెండ్, బోనస్ ల రూపంలో జాతీయ బూర్జువాలు పొందటంతో వారి పెట్టుబడుల నిష్పత్తిలో వారి లాభాలు పెరుగుతున్నాయి. 1956 ప్రథమార్థంలో చైనా స్థూల ఉత్పత్తి విలువలో రాజ్య పెట్టుబడి రంగం రాజ్య పరిశ్రమలో 32శాతం , వాణిజ్యంలో చిల్లర వర్తకంలో 25.24 కలిగి ఉంది.39.

అంతర్యుద్ధ కాలంలో అనుసరించిన ‘వార్ కమ్యూనిజం« ముగింపు సమయానికి సోషలిజానికి తగిలిన ఎదురు దెబ్బలతో సోవియట్ రష్యా బలవంతంగా వెనక్కి వెళ్లి పెట్టుబడిదారీ విధానంతో రాజీ పడవలసి వచ్చి, అనుసరించిన నూతన ఆర్థిక విధానాల నుండి ‘రాజ్య పెట్టుబడిదారీ విధానం’ స్ఫూర్తి పొందింది. దానికి విరుద్ధంగా జనతా ప్రజాస్వామిక మొదటి దశ పూర్తి అయిన అనంతరం సోషలిస్టు పరివర్తన పైకి సాగుతున్న సమయంలో ‘రాజ్య పెట్టుబడిదారీ విధానాన్ని«జన చైనాలో చేపట్టడం జరిగింది.

సాంస్కృతిక విప్లవ కాలంలో దాని పెట్టుబడులపై వడ్డీ 12 సంవత్సరాలు స్థంబింప చేయడంతో జాతీయ పెట్టుబడిదారులు మరింత పరిమితం చేయబడ్డారు. జాతీయ బూర్జువాల సంస్థలను జాతీయం చేయమని 1949 జులైలో చేసిన ప్రకటన నుండి మావో వెనక్కి తగ్గాడు. జనతా ప్రజాస్వామ్యం రెండో దశ సోషలిజానికి చేరుకున్నప్పుడు దోపిడీ వర్గ చివరి అవశేషంగా మిగిలి ఉన్న పట్టణ పెట్టుబడిదారీ వర్గం పరిసమాప్తిచేయబడుతుంది అన్న డిమిట్రోవ్ అవగాహనకు ఇది అనుగుణంగానే ఉన్నది. పెట్టుబడిదారీ వర్గ కుంగటి వేళ్ళను నిర్మూలించకపోతే దాని అవశేషాలు కొనసాగి తమ పాలనను పునరుద్ధరించడానికి ప్రయత్నిస్తాయి కావున ఇది అవసరం. 40. సాంస్కృతిక విప్లవానంతర కాలంలో బ్యాంకులలో స్థంబింప చేయబడిన పెట్టుబడిదారుల పెట్టుబడిపై వడ్డీలు తిరిగి వాళ్లకు చెల్లించబడ్డాయి.

జాన చైనా కార్మికవర్గ నియంతృత్వం యొక్క విధులను నిర్వర్తించ లేకపోవడంతో ధనిక రైతులకు, భూస్వాములకు అనుసరించిన విధానంలో స్పష్టమైన చిక్కుముడులు ఉన్నాయి. 'ఫ్రాన్సు, జర్మనీలలో రైతాంగ సమస్యలు' అన్న తన రచనలో ధనిక రైతులతో ఎటువంటి రాజీకి తిరస్కరిస్తూ, సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో సభ్యత్వాన్ని పేద రైతులకు మాత్రమే రూఢిచేశాడు. 41. మార్క్స్, ఎంగెల్స్ ల అవగాహనకు అనుగుణంగా సోవియట్ యూనియన్లో పెట్టుబడిదారుల పెద్ద విభాగమైన ధనిక రైతులను సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల నుండి మినహాయించారు. సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల శాసనం లో ఇది స్పష్టంగా ఉంది.42.

జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థ పునరుద్ధరణ కోసం, భూస్వాములను ఒంటరి వారిని చేయడానికి ధనిక రైతుల భూములను, ఆస్తులను స్వాధీనం చేసుకునే విధానాన్ని రద్దుచేయడాన్ని మావో సమర్థించాడు. వారి ఆర్థిక స్థితిని కాపాడడానికి అన్నీ చర్యలూ తీసుకోవడం జూన్ 1950 నాటి ఈ దిగువ ప్రకటనలో చూడవచ్చు.

"... గ్రామీణ ప్రాంతాలలో ఉత్పత్తిని త్వరగా పునరుద్ధరించడానికి అనువుగా ధనిక రైతుల ఆర్థిక స్థితిని కాపాడడానికి వారి భూములను, ఆస్తులను స్వాధీనం చేసుకునే మన విధానంలో మార్పు రావాలి. విధానం లోని ఈ మార్పు భూస్వాములను ఒంటరి వారిని చేయడానికి, మధ్యతరగతి రైతుల, చిన్న భూభాగాలను కౌలుకు ఇచ్చే వారి ప్రయోజనాలను రక్షించడానికి విధానం లోని ఈ మార్పు తోడ్పడుతుంది.≈43.

జానా చైనా విముక్తి తర్వాత స్థాపించిన అసలు వ్యవసాయ క్షేత్రాలు పేద, మధ్య తరగతి రైతులతో ఏర్పాటు చేయబడ్డాయి. 1955 తరవాతా సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో ధనిక రైతులను కూడా చేర్చారు. ఈ విధంగా 1953 తర్వాత చైనా లోని సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలకూ, 1948 లో కొమిన్ ఫార్మ్ తీర్మానం తర్వాత యుగోస్లోవియాలో ఏర్పాటుచేసిన, 1949 కొమిన్ ఫార్మ్ తీర్మానంలో తీవ్రమైన విమర్శకు గురైన సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలకూ మధ్య కుటుంబ సంబంధ బాంధవ్యం ఉంది. కానీ చైనాలో దీనికి తోడు మాజీ భూస్వాములను సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలోకి తీసుకు వచ్చారు.౪౪. ప్రగతి నిరోధక సామాజిక వర్గాలైన భూస్వాములూ, ధనిక రైతులూ ఆ తర్వాత 'ప్రజా కమ్యూన్లలో' చేర్చబడ్డారు. శ్రమజీవులైన రైతాంగ వర్గ పొందికతో కూడిన, ఉత్పత్తి సాధనాలు సమాజ పరం చేయబడిన, సమూహ ఆస్తులలో భాగం కాని, సోవియట్ యూనియన్ కమ్యూన్ల కన్నా ఈ కమ్యూన్లు భిన్నమైనవి.

1953 తర్వాత కృశ్చేవ్ సోవియట్ యూనియన్లో అనుసరించిన అనేక ఆర్థిక విధానాలు జన చైనాలో అక్కున చేర్చుకోబడ్డాయి. ఆర్థిక కమ్యూన్లలో సరకుల పంపిణీ అనివార్యంగా పెట్టుబడిదారీ పునరుజ్జీవనానికి దారితీస్తుందని ఎంగెల్స్ 'యాంటీ డ్యూరింగ్ లో నొక్కి చెప్పాడు. మెషిన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్ల లో కేంద్రీకృతమై ఉన్న ప్రాథమిక ఉత్పత్తి సాధనాలను సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలకు అమ్మివేయాలని శనినా, వెంజహేర్ లు చేసిన ప్రతిపాదనను ఈ కారణంగానే స్టాలిన్ తిరస్కరించాడు.45. సోవియట్ యూనియన్ లోనూ, జన చైనాలోనూ 1958 లో మెషిన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్ల వ్యవసాయ ప్రాథమిక ఉత్పత్తి సాధనాలను సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలకు అమ్మివేశారు. తత్ఫలితంగా ఉత్పత్తి సాధనాలలో అపారమైన భాగం సరకుల పంపిణీ క్షేత్రంలో భాగం అయ్యాయి. 1952 లో సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు) 19వ మహాసభలో వస్తువుల తయారీలో సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో పాల్గొనడాన్ని అలా చేయడం వ్యవసాయాన్నుండి దారి మళ్లడం, అసమర్థం, సాపేక్షంగా ఖరీదైనదని మాలెంకోవ్ విమర్శించాడు. 46. కృశ్చేవ్ హయాంలో సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో ఆహార పదార్థాల తయారీ (శుద్ధి) కోసం విద్యుత్ కేంద్రాలనూ, పారిశ్రామిక సంస్థలనూ స్థాపించడం ద్వారా సోవియట్ యూనియన్ లో సరకుల పంపిణీ రంగం విస్తరించింది. 47. చైనాలో ప్రజా కమ్యూన్లలో ఆధునిక ఎరువుల పరిశ్రమలతో సహా వేలాది పరిశ్రమలు స్థాపించబడ్డాయి. భూములే (పొలాలే) కాదు, యంత్రాలు, విత్తనాలు మరి ఇతర ఉత్పత్తి సాధనాలు అన్నీ కూడా కమ్యూన్ల ఆస్తి అని, అందుచేత ఉత్పత్తి కూడా కమ్యూన్ ఆస్తి అని మావో నొక్కి చెప్పాడు.48. నిజానికి ప్రాథమిక ఉత్పత్తి సాధనాలను, భూములు, ప్రాథమిక వ్యవసాయ యంత్రాలు ఆస్తులుగా కమ్యూన్లు

కలిగి ఉండడమే కాకుండా విస్తృత స్థాయిలో కమ్యూన్ నిర్వహణలో గల పరిశ్రమలను కలిగి ఉన్నాయి, అంటే చాలా పెద్ద మొత్తంలో ఉత్పత్తి సాధనాలు రాజ్య ఆస్తులకు వెలుపల అంటే మొత్తం చైనా ప్రజల ఆస్తుల వెలుపల ఉన్నాయి. కార్మికవర్గ నియంతృత్వం లేని పరిస్థితిలో జానా చైనాలో సరకుల ఉత్పత్తి, పంపిణీ రంగంలో విస్తారమైన భాగం, సోష్యలిజాన్ని నిర్మించడానికి అసమర్థమైన, రాజ్యం-ప్రైవేటు (ప్రభుత్వ-ప్రైవేటు)రంగంలోనూ, ప్రజా కమ్యూన్ల లోనూ ఉన్నట్లు కన్పిస్తున్నది.

సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ స్పందన ఏమిటి? సోషలిజానికి పరివర్తనకు చైనాలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధుల నిర్వహణ ముందస్తు నిర్ణయాత్మక షరతు అనే,పెట్టుబడిదారీ విధానం నుండి సోషలిజానికి పరివర్తన కాలానికి సంబంధించిన ప్రాథమిక నియమాలను మార్చడం సాధ్యం కాదనే, డిమిట్రోవ్ చెప్పినట్లు అవి అన్ని దేశాలకూ వర్తిస్తాయనే మార్క్సిస్టు అవగాహనను వారు సమర్థించారా? లేదు, అందుకు విరుద్ధంగా కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను నొక్కి చెప్పాల్సిన అవసరాన్ని సమర్థించడానికి నిరాకరించడం, 1953 తర్వాత అనుసరించిన జాతీయ బూర్జువాలకు, ధనిక రైతులకు, భూస్వాములకు సంబంధించిన మితవాద విధానాలతో సహా చైనాలో చోటు చేసుకున్న రాజకీయ ఆర్థిక పరిణామాలు అన్నీ సోవియట్ నాయకుల ఆమోదాన్ని పొందాయి. జన చైనాలో సోషలిస్టు నిర్మాణంలో చేస్తున్నది చాలా విశిష్టమైనది అని సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 20వ మహాసభలో కృశ్చేవ్ చెప్పాడు.

'ప్రైవేటు పరిశ్రమలను, వాణిజ్యాన్ని శాంతియుతంగా పునర్నిర్మించి సోషలిస్ట్ ఆర్థిక వ్యవస్థలో భాగంగా రూపాంతరం చేసే విధానాన్ని అమలు చేయడానికి, నిర్ణయాత్మక ఆధిపత్య (కమాండింగ్) స్థానాలను చేజిక్కించుకున్న తర్వాత జనతా ప్రజాస్వామిక రాజ్యం వాటిని ఉపయోగిస్తున్నది'. 48a

కార్మికవర్గ నియంతృత్వం, సోషలిజం నిర్మాణంపై మార్క్సిస్టు-లెనినిస్టు అవగాహనను తిరస్కరించడంలో వారి మధ్య రూపం విషయంలో భిన్నాభిప్రాయం ఉన్నప్పటికీ సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ, చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ రెండూ ఏకీభవించాయి.

VII

"జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థ నుండి పెట్టుబడిదారీ శక్తుల నిర్మూలన లక్ష్యంగా గల విధానాన్ని అమలు జరిపే క్రమంలో జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క లక్షణం మారాడు. ప్రజా జీవితం లోని అన్ని రంగాలలో కార్మికవర్గం యొక్క ముఖ్యమైన స్థానాలన్నిటినీ నిరంతరం బలోపేతం చెయ్యాలి, ధనిక రైతులకూ, వారి బంటులకూ వ్యతిరేకంగా జరిగే తీవ్ర పోరాట సమయంలో కార్మిక వర్గానికి మిత్రులు కాగలిగిన గ్రామీణ శక్తులన్నిటినీ

సమీకరించాలి. వర్గ శత్రువులను నిర్వీర్యం చేయడానికి, నిర్మూలించడానికి జనతా ప్రజాస్వామిక పాలనను బలోపేతం చేయాలి, మెరుగు పరచాలి≈ (డిమిట్రోవ్)

జపాన్ క్వాంటుంగ్ సైన్యాన్ని 1945 ఆగస్టు 15న సోవియట్ సైన్యాలు ఓడించి కొరియాను 36 సంవత్సరాల జపనీయుల సామ్రాజ్యవాద పాలన నుండి విముక్తి చేశాయి. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం తర్వాత స్వతంత్రం పొందిన దేశాలలో కొరియా మొట్ట మొదటిది. ఈ పరిస్థితులలో:

" కార్మికవర్గ నాయకత్వంలో ప్రజలు ప్రగతి నిరోధక శక్తులను అణచివేసి తమ స్వంత పాలనను స్థాపించారు. రాజ్యాధికారాన్ని పూర్తిగా స్వాధీనం చేసుకున్న ప్రజా కమిటీలు దేశమంతటా పుట్టుకొచ్చాయి. కార్మికవర్గ, రైతాంగ నియంతృత్వ కర్తవ్యాలను నిర్వహించే విప్లవ శక్తి వారిది. తమ స్వంత అధికారాన్ని స్థాపించు కోవడంతో ప్రజలు విస్తృత ప్రజాస్వామిక హక్కులనూ, స్వేచ్ఛలనూ సాధించుకున్నారు. జనతా ప్రజాస్వామిక నూతన యుగం కొరియాలో ప్రారంభం అయ్యింది.≈49.

పాక్ హెన్ యెన్ కమ్యూనిస్టు పార్టీని పునర్వ్యవస్థీరించాడు, ప్రధాన కార్యదర్శి అయ్యాడు. ఇందుకోసం ఒక సన్నాహక కమిటీ ఏర్పాటయింది, కార్యాచరణ కార్యక్రమం రూపొందించబడింది. దేశం లోని ప్రజాస్వామిక శక్తులకు కమ్యూనిస్టు పార్టీ కేంద్రం అయ్యింది. 50. 1945 అక్టోబరులో కిం ఇల్ సంగ్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ కేంద్రకమిటీ యొక్క పోలిట్ బ్యూరోకు నాయకుడు అయ్యాడు.

నూతన ప్రజాస్వామ్యం యొక్క అవసరాలకు అనుగుణంగా ప్రజలకు హక్కులను, స్వేచ్ఛను, సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యాన్ని ఇచ్చే ప్రగతిశీల ప్రజాస్వామ్య పంథాను చేపట్టాలని కిం ఇల్ సంగ్ వాదించాడు. అతను చెప్పిన ప్రగతిశీల ప్రజాస్వామ్యం పాశ్చాత్యదేశాల ప్రజాస్వామ్యంకూ, సోష్యలిజానికీ రెండింటికి విభిన్నంగా ఇలా ఉంటుందని చెప్పాడు: ఈ నూతన తరహా ప్రజాస్వామ్యం ఏదో ఒక వర్గానికి చెందినది కాక, విస్తృత జన బాహుళ్యానికి , దేశ భక్త ప్రజలందరి ప్రయోజనాలకు అనుగుణంగా భూస్వామ్యానికి వ్యతిరేక, సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా ఉంటుంది. అందుకు అనుగుణంగా కార్మికులు, రైతాంగం, మేధావులు, సర్వ మత సమూహాలు, విజాయితీపరులైన జాతీయ బూర్జువాలతో కూడిన ప్రజాస్వామిక జాతీయ ఐక్య సంఘటనను స్థాపించాలి. 51. ఈ వర్గ రహిత పొత్తు(మిత్రత్వం), కర్తవ్యాలు నూతన ప్రజాస్వామ్యం, జనతా ప్రజాస్వామికం యొక్క మొదటి దశ రెండింటి కర్తవ్యాల అవసరాలతో పరస్పర సంబంధం కలిగి ఉంటుంది. ఈ దృక్కోణంలో భూస్వాముల, దళారీ పెట్టుబడిదారుల, జపాన్ అనుకూల శక్తుల ఆస్తులను

రాజ్యం స్వాధీనం చేసుకుంటుంది. ప్రధాన పరిశ్రమలు జాతీయం చేయబడ్డాయి, వ్యవసాయ విప్లవం వచ్చింది. ఈ విధానాలు ఉత్తర కొరియా సమాజం యొక్క వలస, అర్ధ భూస్వామ్య స్వభావాన్ని అంతం చేశాయి. పెట్టుబడిదారీ విధానం పూర్తిగా తొలగించబడలేదు. ప్రైవేటు పరిశ్రమలు, వాణిజ్యం పట్టణాలలో అలాగే ఉన్నాయి, గ్రామీణ ప్రాంతాలలో పెద్ద సంఖ్యలో బూర్జువాలు, ధనిక రైతులు ఉనికిలో ఉన్నారు. 52. 1947 నాటికి 80.2 శాతం పరిశ్రమలు రాజ్యం (ప్రభుత్వ) ఆధీనంలోనూ, 19.8 శాతం పరిశ్రమలు ప్రైవేటు రంగం లోనూ ఉన్నాయి. 53. 1949 నాటికి మొత్తం ఉత్పత్తిలోని 90.7 శాతం రాజ్య (ప్రభుత్వ), సహకార రంగాలలోని పారిశ్రామిక సంస్థలలో జరుగుతున్నది. వ్యవసాయంలో సోషలిస్టు విభాగంలో రాజ్య వ్యవసాయ క్షేత్రాలు (ప్రభుత్వ వ్యవసాయ క్షేత్రాలు) పశు సంవర్ధక క్షేత్రాలు, వ్యవసాయ యంత్రాలను అద్దెకు ఇచ్చే సంస్థలు 3.2 శాతంగా ఉన్నాయి, 1955 నాటికి అవి ప్రముఖ రంగంగా ఎదిగాయి. 1956 ఆఖరుకి మొత్తం వ్యవసాయ కుటుంబాలలో 65.2 శాతం కుటుంబాలతో వ్యవసాయ సహకార సంస్థలు స్థాపించబడ్డాయి. సోవియట్ సహకారంతో మొట్టమొదటి మెషిన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లు« నిర్మించబడ్డాయి. 54.

1948 సెప్టెంబరు 8న ప్యూపుల్స్ డెమోక్రటిక్ రిపబ్లిక్ (జనతా ప్రజాస్వామిక గణతంత్ర రాజ్యం) ప్రకటించబడింది. అయితే, జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క మొదటి దశ నుండి రెండో దశకు; కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వ దశ నుండి సోషలిజానికి పరివర్తనకు మూలాధారమైన కార్మికవర్గ నియంత్రుత్వపు దశకు పరివర్తనను 1950-1953ల మధ్య కాలంలో అమెరికా చేసిన దురాక్రమణ సంక్లిష్టం చేసింది. అమెరికా సామ్రాజ్యవాదం సృష్టించిన వినాశనం నుండి ఆర్థికంగా కోలుకోవడానికి ఇది అవసరం.

పట్టణ, గ్రామీణ ప్రాంతాలు రెండింటి లోనూ ఉత్పత్తికి సంబంధించినంతవరకు సోషలిస్టు పరివర్తన కొరియా ప్యూపుల్స్ డెమోక్రటిక్ రిపబ్లిక్ లో పూర్తి అయ్యిందని తద్వారా సోషలిజం సుస్థిరంగా స్థాపించబడిందని 1958 ఆగస్టులో వాదించబడింది.55.

కానీ కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వ దశ నుండి కార్మికవర్గ నియంత్రుత్వపు దశకు పరివర్తన కొరియా ప్యూపుల్స్ డెమోక్రటిక్ రిపబ్లిక్ లో జరగలేదు. రాజ్య పాలన చేస్తున్న ఐక్యసంఘటన నుండి జాతీయ బూర్జువా వర్గాన్ని నిర్మూలించడం ఇందుకు అవసరం. ఏకమైనప్పటికీ ప్రజా అధికారంతో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం స్థాపించబడిందని సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 20వ మహాసభ జరిగిన ఒక నెల తర్వాత 1956 మార్చిలో కిం ఇల్ సంగ్ ఇలా వ్రాశాడు:

మన ప్రజా అధికారం ఐక్యసంఘటన పైన ఆధారపడి ఉన్నందున అది కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని అమలు జరిపేది కాదని కొందరు అంటున్నారు. ఇది పూర్తిగా తప్పుడు అభిప్రాయం. నేడు మన ప్రజా అధికారం రాజ్యాధికారం, అది కార్మికవర్గ నియంతృత్వ వర్గానికి చెందినది. రిపబ్లిక్ లోని ఉత్తర భాగంలో పెట్టుబడిదారీ విధానం నుండి సోషలిజానికి పరివర్తన చెందుతున్న కాలంలో మన ప్రజాబలం యొక్క కార్మికవర్గ నియంతృత్వం బలాన్ని మరింతగా పెంచాలి. 56.

కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులు ఏకీకృత రూపంలో అవసర, సరకుల చిన్న ఉత్పత్తి దారులు, ప్రైవేటు తయారీదారులు, ప్రైవేటు వ్యాపారులు పట్టాన మరియు గ్రామీణ ప్రాంతాలలో ఉన్న కారణంగా , సోషలిస్టు విప్లవ కర్తవ్యాలను సాకారం చేకోవలసి ఉన్నందున ఇది చెప్పడం జరిగింది.57. వాస్తవానికి కార్మికవర్గ నియంతృత్వం స్థాపించబడనప్పుడు, కార్మికవర్గ, రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం ఇంకా ఉనికిలో ఉండగా, కార్మికవర్గ నియంతృత్వం కొరియా ప్రజాతంత్ర రిపబ్లికులో ఉన్నదని కిం ఇల్ సంగ్ ఎలా చెప్పాడు? పరివర్తనా కాలాన్ని, కార్మిక వర్గ నియంతృత్వాన్ని మార్క్సిస్టు-లెనినిస్టు దృష్టి కోణంలో కాక జూచే సూత్రాల ఆధారంగా నిర్ణయించాలని వాదించడం ద్వారా ఇలా చెప్పడం జరిగింది. విదేశీ ఆలోచనా విధానాన్ని తిరస్కరించడం ద్వారా బానిసవాదాన్ని, పిడివాదాన్ని నివారించేందుకు ఇది అవసరం అని కొరియా నాయకుడు చెప్పాడు. ఈ సమస్యను అభివృద్ధి చెందిన పెట్టుబడిదారీ దేశాల సంబంధిత పరిస్థితులలో మార్క్స్ పరిశీలించగా, వెనుకబడిన దేసమే అయినా పెట్టుబడిదారీ దేశం లోనే లెనిన్ కూడా ఆచరించాడు. సోషలిజాన్ని కొరియాలో నిర్మించడంలో ఆచరణలో వచ్చిన అనుభవాల ముందుకు సాగటం అవసరం. 58. మాజీ వలస, అర్ధ భూస్వామ్య దేశాలలో పాలక ఐక్యసంఘటన నుండి జాతీయ బూర్జువాలను, ధనిక రైతులను తొలగించడం లేదా ఆర్థికంగా నిర్మూలించడం జనతా ప్రజాస్వామ్యంలో తప్పనిసరి కాదని ఇది ప్రాభావవంతంగా సూచించింది. మార్క్స్, ఎంగెల్స్, లెనిన్, స్టాలిన్ ల సిద్ధాంతాలు/ సూత్రాలు కొరియాలో ఆచరణీయం అని జూచే సిద్ధాంతం ఆమోదించలేదు. అందుకు భిన్నంగా స్టాలిన్, కొమిన్ ఫార్మ్ లు తూర్పున మాజీ వలస దేశాలలో కొత్తగా ఏర్పడిన జనతా ప్రజాస్వామికాలలో మార్క్స్ సిద్ధాంతాలు/ సూత్రాలు ఆచరణీయమని స్పష్టంగా చెప్పారు.

వలసలలో వచ్చిన విప్లవంలో విప్లవం విజయవంతం అయిన తర్వాత సోషలిజానికి పరివర్తనకు ఆ దేశం కొంత కాలం పయనించవలసి ఉంటుందనే అవగాహనను కొరియా వర్కర్స్ పార్టీ వ్యక్తం చేసింది. కార్మికవర్గ నాయకత్వం లోనూ జనతా ప్రజాస్వామ్యం ద్వారా విదేశీ, స్వదేశీ సామ్రాజ్యవాద శక్తులను, భూస్వామ్య శక్తులను అంతమొందించవలసిన, కీలకమైన పరిశ్రమలను జాతీయం చేసి స్వతంత్ర జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థకు పునాదులు వేయవలసిన అవసరం ప్రజలకు ఉంది. జనతా ప్రజాస్వామిక విప్లవం అని పిలువబడుతూన్న సన్నాహక కాలంలో దీనిని చేయవలసి ఉంది. ఈ జనతా

ప్రజాస్వామిక విప్లవం కార్మికవర్గ, రైతాంగాల పొత్తు, జాతీయ బూర్జువావర్గంతో పొత్తులో కార్మికవర్గ నాయకత్వంలో ఈ జనతా ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం ఉంటుంది.59. ఇంతవరకు బాగానే ఉంది. కానీ,కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను జనతా ప్రజాస్వామిక విప్లవం అత్యావశ్యకంగా నిర్వర్తించిందని భావించడం జరిగింది. జనతా ప్రజాస్వామిక నియంత్రుత్వానికీ, కార్మికవర్గ నియంత్రుత్వానికీ మధ్య గల వ్యత్యాసాన్ని ఈ వాదన తుడిచివేసింది. జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క రెండు దశల మధ్య గల వ్యత్యాసాన్ని, జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క రెండు దశల మధ్య హల వ్యత్యాసాన్ని, జనతా ప్రజాస్వామిక విప్లవం యొక్క రెండు దశల యొక్క ప్రత్యేక కర్తవ్యాల మధ్య వ్యత్యాసాన్ని ఇది ముగించింది. దీని ఫలితం, జాతీయ బూర్జువాలను, గ్రామీణ బూర్జువాలనూ నిర్మూలించవలసిన అవసరం నుండి తప్పించుకోవడానికి ఉత్తర కొరియాలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను నిర్ణయించక పోవడాన్ని/ ఏర్పాటు చేయక పోవడాన్ని సమర్థించుకోవడం. ఈ ప్రగతి నిరోధక పెట్టుబడిదారీ వర్గాల నిర్మూలనకు బదులుగా వారికి అవగాహన కలిగించి,సోషలిస్టు శ్రమజీవులుగా తీర్చి దిద్దడం«వచ్చింది. ఉత్పత్తి సాధనాల పెట్టుబడిదారీ యాజమాన్యం పూర్తిగా తొలగించబడిందని ఆ తర్వాత పేర్కొనడం జరిగింది. 60.

జాతీయ బూర్జువా వర్గం తయారీ రంగంలోని వారితో వ్యాపారులతో కూడి ఉన్నది. 1949లొ ప్రభుత్వ మరియు సహకార రంగాలలోని ఉత్పత్తి మొత్తం ఉత్పత్తిలో 90.7శాతంగా ఉన్నది 1955లో సామాజికీకరణ ప్రారంభం అయిన తర్వాత 98 .3 శాతానికి పెరిగింది. 61.

హస్తకళల పునర్వ్యవస్థీకరణతో సన్నిహిత సంబంధం కలిగి న వ్యాపార పద్ధతుల్లో ఉత్పత్తిదారుల సహకార సంస్థలను నిర్వహించడం ద్వారా పెట్టుబడిదారీ వాణిజ్యాన్ని, పరిశ్రమలను పరివర్తన చేయడం జరిగింది. మూడు రకాల ఉత్పత్తిదారుల సహకార సంస్థలు ఉన్నాయి. ఉత్పత్తి సాధనాలు సమష్టి యాజమాన్యంలో లేని శ్రమ/ పని మాత్రమే సహకార పద్ధతిలో ఉన్న ఆర్థిక వ్యవస్థ యొక్క ప్రాథమిక రూపం మొదటిది. రెండోది, ఉత్పత్తి సాధనాలు సమష్టి మరియు ప్రైవేటు యాజమాన్యాల రెండింటి చేతుల్లోనూ ఉన్న, చేసిన పనికి తగ్గట్టుగా పంపిణీ మరియు పెట్టిన పెట్టుబడికి తగ్గట్టుగా పంపిణీ రెండూ ఉన్నరూపం, అర్ధ-సోషలిస్టు రూపం. మూడోది, ఉత్పత్తి సాధనాలు, నిధులు అన్నీ ఉమ్మడి ఆస్తిగా ఉన్న, సోషలిస్టు పంపిణీ అనుసరిస్తున్న, పూర్తిగా సోషలిస్టు రూపం. అది హేతుబద్ధమైన రూపం అయినందున, ఉత్పత్తి పంపిణీలో ఉత్పత్తి సాధనాలపై యాజమాన్యం విషయంలో సోషలిస్టు సూత్రాలకు ప్రాధాన్యత ఇస్తూనే పెట్టిన పెట్టుబడికి తగ్గట్టుగా పంపిణీని అనుసరిస్తున్న కారణంగా పెట్టుబడిదారులకు వెంటనే ఆమోదయోగ్యమైన కారణంగా పెట్టుబడిదారీ వాణిజ్యం, పరిశ్రమల సహకారంలో రెండో రూపం జనరంజకమైనది. గణనీయమైన సంఖ్యలో పరిశ్రమల వ్యవస్థాపకులు రెండో రూపం ద్వారా మూడో రూపానికి మళ్లారు/ వెళ్ళారు. 62.

ప్రైవేటు ఆస్తులు జాతీయం చేయబడి ప్రజలందరి ఆస్తిగా మారడంపై ఆధారపడి సామాజికీకరణ సోవియట్ యూనియన్ లో జరిగింది. అంతే కాక సహకార క్షేత్రాల, సహకార పారిశ్రామిక ఆర్టేల్ ల, కార్మికుల సహకార వినిమయ సంస్థల, సమూహ ఆస్తి సోవియట్ యూనియన్ లో ఉంది. 63. ఉత్తర కొరియాలో ఈ పరిస్థితి లేదు. వారి ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకొని మధ్య తరగతి పెట్టుబడి దారుల సమూహ ఆస్తికి లేదా సమష్టి ఆస్తికి సామాజికీకరణ పదాన్ని ఉపయోగించడం జరిగింది. జాతీయ పెట్టుబడి యొక్క సమూహ ఆస్తి ఏర్పాటు, వారిని సోషలిస్టు శ్రామిక జనులుగా మార్చింది అని ప్రత్యేకంగా వాదించడం జరిగింది. 64. జాతీయ బూర్జువాలు తరువాత కమ్యూనిస్టు సమాజం లోకి తీసుకు వెళ్ళబడతారు. 65.

ఇది తార్కికంగా అనుసరించబడింది. ఇంతకుపూర్వం యుగోస్లావియా, చైనాలలో ఆచరించిన విధంగా సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలోకి గ్రామీణ బూర్జువాలు చేర్చబడతారు అని దీని నుండి తార్కిక అవగాహన వస్తుంది. కొరియాలో వ్యవసాయ సహకార సంస్థలు ఏర్పడినప్పుడు గ్రామీణ జనాభాలో పేద రైతులు 40 శాతం, మధ్యతరగతి రైతులు 59.4 శాతం, ధనిక రైతులు అసాధారణంగా అత్యల్పంగా 0.6 శాతం ఉన్నారని అధికారిక గణాంకాలు చెబుతున్నాయి. 1956 చివరకు, 80.9 శాతం గ్రామీణ కుటుంబాలు సహకార సంస్థలలో చేరారు. బాగా ధనవంతులైన రైతులు, వ్యాపారం, వాణిజ్యం రెండింటి లోనూ తలమునకలై ఉన్న రైతులు, కొండ ప్రాంతాలలో చెల్లాచెదురుగా ఉన్న రైతులు, కొత్తగా విముక్తి చెందినా ప్రాంతాలలోని రైతులూ ఈ సహకార సంస్థలకు వెలుపల ఉన్నారు. సోషలిస్టు వ్యవసాయం కోసం జరుగుతున్నా ఈ ఉద్యమం 1958 ఆగస్టులో పూర్తి అయ్యింది. జాతీయ బూర్జువాలతో సమాంతరంగా ధనిక రైతులు కూడా సోషలిస్టు శ్రామికులుగా మార్చడానికి తిరిగిమలచబడ్డారు. 66.

స్టాలిన్ మరణానంతర కాలంలో ప్రబలంగా ఉన్న ఉత్పత్తి సాధనాలను సరకులుగా మార్చే ప్రక్రియ అనుసరణకు వ్యతిరేకంగా ఉత్తర కొరియా నిలిచిన సందర్భం ఒకటి ఉంది. సోవియట్ యూనియన్లో వ్యవసాయ ఉత్పత్తులలో సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలకు సహాయపడడానికి (MTS) మెషీన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లను 1928 లో స్థాపించారు. సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో శ్రామిక రైతాంగంతో కలిసి పనిచేసి వారికి మార్గదర్శకం చేసిన ఉత్పత్తి సాధనాల సామాజికీకరణలో భాగమే (MTS) మెషీన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లను.67. సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలు సోషలిజంలో ఒక సమూహ ఆస్తికి ప్రాతినిధ్యం వహించాయి. సోవియట్ యూనియన్, తూర్పు యూరోపులోని దాని మిత్రుల (ప్యూపుల్స్ అల్బేనియా మినహా) మరియు జానా చైనాలో (MTS) మెషీన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లను అంతం చేశారు, సంబంధిత ఆర్థిక వ్యవస్థలలో సరకుల పంపిణీ పరిధిని బలోపేతం చేసింది. సోవియట్ సహాయంతో సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో వినియోగానికి, గ్రామీణ ఆర్థిక వ్యవస్థలో ధనిక

రైతుల పాత్రను నియంత్రించడానికి ట్రాక్టర్లను, యంత్రాలను ప్రవేశ పెట్టి (DPRK) కొరియా ప్రజాతంత్ర రిపబ్లికులో 1950 లో (MTS) మెషీన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లను స్థాపించారు. యుద్ధ కాలంలో వ్యవసాయ యంత్రాలను అద్దెకు ఇచ్చే స్టేషన్లు మూడు రేట్లు పెరిగాయి, 1956 నుండి 1960 మధ్య కాలంలో వాటి సంఖ్య ఇంకా దాదాపు రెండింతలు అయ్యింది.68. సోవియట్ యూనియన్లో (MTS) మెషీన్ ట్రాక్టర్ స్టేషన్లను కృశ్చేవ్ రద్దుచేయడాన్ని ప్రైవేటు సంభాషణాలలో కిం ఇల్ సంగ్ 1958 ఆగస్టులో విమర్శించడం, ప్రజల ఆస్తులను సహకార సంస్థలకు స్వాధీనం చేయడం కమ్యూనిజానికి పరివర్తన అవసరానికి విరుద్ధమైనది అని ప్రకటించడం ఆసక్తికరమైన విషయం. 69.

'కార్మికవర్గ నియంతృత్వ యుగంలో అర్థశాస్త్రం-రాజకీయాలు' అన్న తన రచనలో వర్గాల నిర్మూలన జరిగే వరకూ కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని నిలబెట్టుకోవడం అవసరమని లెనిన్ వాదించాడు.70. భూస్వాములనూ, పెట్టుబడిదారులనూ కూల దోయడం సాపేక్షంగా సులభమైన పని అనీ వర్గాలను నిర్మూలించడం, పారిశ్రామిక కార్మికులకూ, రైతులకూ మధ్య ఉన్న వ్యత్యాసాన్ని తొలగించి రైతులను అందరినీ కార్మికులుగా మార్చడం చాలా కష్టమైనా కర్తవ్యం అని, కార్మికవర్గ నియంతృత్వ యుగంలో వర్గాలు తప్పనిసరిగా ఉంటాయనీ, అది (కార్మికవర్గ నియంతృత్వం) లేకుండా వర్గాల నిర్మూలన సాధ్యం కాదనీ, వర్గాలు లేకుండా పోయినప్పుడే కార్మికవర్గ నియంతృత్వం ఉనికిలో లేకుండా పోతుందనీ లెనిన్ గుర్తించాడు. బూర్జువాలను కూల దోయడంతో వర్గ నిర్మూలన దిశగా నిర్ణయాత్మక ముందడుగు కార్మికవర్గం వేసింది. ఈ ప్రక్రియను పూర్తిచేయడానికి రాజ్యాధికారాన్ని ఉపయోగించుకుని, వివిధ పోరాట పద్ధతులని అవలంబించి, కూలదోయబడిన బూర్జువాలను, ఊగిసలాటలో ఉన్న పేటీ బూర్జువాలను ప్రభావితం చేసి, వారిపై వత్తిడి తీసుకువచ్చి, కార్మిక వర్గం తన వర్గ పోరాటాన్ని కొనసాగించాలి.

జనతా ప్రజాస్వామ్యం యొక్క రెండో దశ సోషలిజంకు వెళ్ళడానికి యుగోస్లావియా ఇష్టపడనందున సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ (బోల్షివిక్కు), యుగోస్లావియా కమ్యూనిస్టు పార్టీల మధ్య ఘర్షణ 1948లో ఉద్భవించింది. కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను యుగోస్లావియా రాజ్యం నిర్వర్తించడం ఇందుకు తప్పనిసరిగా అవసరం. స్టాలిన్, మాల్టోవ్ లు బెర్న్స్టెయిన్ కు ఎత్తిచూపడం, వోల్లమార్, బుఖారిన్ లు తమ టిటో, కార్డేల్జ్ తో చేసిన రాతకోతలలో (ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలలో) దీనిని ఎత్తి చూపడం యాదృచ్ఛికంగా జరిగింది కాదు. పెట్టుబడిదారీ విధానం ద్వారానే సోషలిజం వస్తుందనే అభిప్రాయాన్ని బెర్న్స్టెయిన్ కలిగి ఉన్నట్లు గుర్తించడం జరిగింది. పార్టీ యొక్క వ్యవసాయ కార్యక్రమాన్ని రూపొందిస్తున్న సమయంలో ధనవంతులైన రైతుల ప్రయోజనాలను సమర్థించిన,

గ్రోస్సబుఎర్న్, ధనిక రైతులు, పల్లెల సోషలిస్టు పునర్నిర్మాణంలో మద్దతు ఇస్తారని నొక్కి చెప్పిన వోల్లమార్ జర్మనీ సోషల్ డెమోక్రసీ యొక్క మితవాద వర్గానికి చెందినవాడు. పార్టీ యొక్క శ్రమజీవులైన పేద రైతులపై ఆధారపడిన సమష్టి వ్యవసాయ విధానానికి వ్యతిరేకిగా బుఖారిన్ మారాడు. ధనిక రైతుల సహకారంతో సోషలిజాన్ని సోవియట్ యూనియన్లో నిర్మించడం సాధ్యమని, అందుకు ధనిక రైతుల అవసరాలకు తగిన విధంగా పారిశ్రామికీకరణ జరగాలని అతని అవగాహన. ధనిక రైతు పెట్టుబడిదారులను ఆర్థికంగా నిర్మూలించడానికి యుగోస్లావియా నాయకత్వం వ్యతిరేకంగా ఉన్నాడని స్పష్టమౌతున్నది. సమష్టీకరణను బాధ్యతగా భావించినప్పుడు కూడా సమష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో ధనిక రైతులను వారు చేర్చారు. 1953 తర్వాత ఇది చైనా వారికీ, కొరియా వారికి ఇది ఒక ఉదాహరణగా మిగిలింది. అంతర్జాతీయ సోషలిజానికి యుగోస్లావియా నాయకత్వం యొక్క శత్రుత్వం ఎటువంటిది అంటే దాని (అంతర్జాతీయ సోషలిజం) మద్దతు దారులను అపఖ్యాతిపాలైన గోలి ఒట్కో వంటి నిర్బంధ శిబిరాలలో నిర్బంధించారు. యుగోస్లావియా జనతా ప్రజాస్వామిక వ్యవస్థను నిర్మూలించిందనీ, అమెరికా సామ్రాజ్యవాద శిబిరంలో చేరిందనీ, అంతర్గతంగా గ్రామీణ ప్రాంతాల లోని ధనిక రైతులు, పట్టణ ప్రాంతాలలోని పెట్టుబడిదారీ శక్తులతో కూడిన సామాజిక పునాది గల పోలీసు రాజ్యాన్ని స్థాపించిందని, ప్రభుత్వరంగం ప్రజల ఆస్తిగా మిగలలేదని, రాజ్యాధికారం ప్రజాకంటకుల చేతుల్లో ఉందని 1949 కొమిన్ ఫార్మ్ తీర్మానం నిర్ధారించింది. 71.

రాజ్యాధికారంలో ఉన్న మెజారిటీ కమ్యూనిస్టు మరియు వర్కర్స్ పార్టీలకు స్టాలిన్ అనంతర కాలంలో సోషలిజాన్ని, కమ్యూనిజాన్ని నిర్మించడానికి కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని సమర్థించడం ఇంకా ఏమాత్రమూ అవసరం లేదు. ఈ ధోరణికి అల్బేనియా ఒక మినహాయింపుగా మిగిలిపోయింది. సోషలిజాన్ని స్థాపించిన ఏకైక జనతా ప్రజాస్వామిక రాజ్యంగా అది ముందుకు సాగింది. సాధారణంగా, సోషలిస్టు రాజాన్ని, ప్రజాస్వామిక రాజ్యాన్ని విడి విడిగా చూడడం అత్యవసరంగా పరిగణించబడలేదు. 1956 లో సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీ 20 వ మహాసభలో ఒక సోషలిస్టు దేశాల ఏక రూపం కాక బహుళత్వం గురించి ప్రసంగించాడు. 72. 1947-52 ల మధ్యకాలం నాటి ఈ అంశంపై జడనోవ్, స్టాలిన్, మాలెంకోవ్, ల అవగాహనను ఆటను తిరగదోడాడు/ తలక్రిందులు చేశాడు. ఇదే విధంగా జనతా ప్రజాస్వామిక రాజ్యాన్ని నిర్మూలించిన యుగోస్లోవియాను సోషలిస్టు శిబిరం లోకి తిరిగి తీసుకున్నాడు. కార్మికవర్గ నియంతృత్వం ఉన్న జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలకు రాజ్యాధికారం కార్మికవర్గ, రైతాంగ నియంతృత్వ దశలో ఇంకా ఉన్న జనతా ప్రజాస్వామికాలకు మధ్య హద్దులు నిర్ణయించవలసిన అవసరం లేదు. లేదా వ్యవసాయ రంగ సమష్టీకరణకు ఎటువంటి వత్తిడీ అవసరం లేదు లేదా సోషలిస్టు దేశంగా పరిగణించడానికి వ్యవసాయ ఉత్పత్తి సాధనాలను సామాజికీకరించవలసిన

అవసరం లేదు. ప్రధానంగా మార్కెట్ ఆర్థిక వ్యవస్థలుగా పరివర్తన చెందుతున్న పాశ్చాత్య జనతా ప్రజాస్వామిక రాజ్యాలను, అలాగే కార్మికవర్గ నియంతృత్వ విధులను నిర్వర్తించడానికి, లేదా జాతీయ పెట్టుబడులను, రైతాంగ బూర్జువాలను ఆర్థికంగా నిర్మూలించడానికి తిరస్కరించిన తూర్పు దేశాల జనతా ప్రజాస్వామిక రాజ్యాలను కృశ్చెవ్, సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీల గొప్ప సూత్రీకరణలు, సోషలిజం స్థాయికి పెంచాయి. జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలు, అవి ఇప్పుడు సోషలిస్టు దేశాలు అనే హోదాను ఆనందంతో స్వీకరించాయి.

ముగింపు వివరణలు

Endnotes:

1 José Diaz, ‘Organising for the Victory of the Spanish People.’ *Communist International*, May, 1937. Jose Diaz Archive at https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/ diaz5-1937.pdf

José Diaz, ‘Tres Años de Lucha’, Ediciones España Popular, México, julio de 1942, 500 pp.

2 T.V. Volokitina, G.P. Murashko, and A.F. Noskova, ‘Narodnaya Demokratiya: mif ili realnost’? obshchestvenno-politicheskiye protsessy v vostochnoi evrope 1944-1948’, Moskva, ‘Nauka’, 1993, C. 3.

3 Mao Tse-tung, *The New Stage*, Report to the Sixth Enlarged Plenum of the Central Committee of the Communist Party of China, New China Information Committee, Chungking, 1938, pp. 21, 33-4, 42, 49, 50, 55; Interview Given by Mao Tse-tung to Mr. Wang Kung-Tah, Correspondent of the Associated Press, February 1938, reproduced in *Revolutionary Democracy*, Vol. XI, No. 2, September 2005;

The Chinese Revolution and the Chinese Communist Party, December 1939, People’s Publishing House, Bombay, n.d.;

China’s New Democracy, People’s Publishing House, Bombay, 3rd Edition, June, 1950, p. 5.

4 Georgi Dimitrov, ‘Political Report of the Central Committee to the V Congress of the Bulgarian Workers’ Party (Communists)’, 19 December, 1948. Georgi Dimitrov Archive at www.revolutionarydemocracy.org

5 Mao Tse-tung, *On People’s Democratic Dictatorship*. Mao Tse-Tung Archive at https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/MaoPPD2.pdf

6 J. V. Stalin on People’s Democracy in China, 22nd February 1950 https://revolutionarydemocracy.org/archive/pdchina.htm

7 A. I. Sobolev, *People’s Democracy, a New Form of Political Organization of Society*, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1954. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/sobolev.htm

8 This section is based on that headed ‘Anti-Imperialist, Anti-Feudal Revolutions in Central and South-Eastern Europe.’

9 A. I. Sobolev, *loc. cit.*; Lenin and Stalin on the State Form of Dictatorship of the Proletariat’; D.I. Chesnokov in *Communist* (Bombay), No. 2, February-March 1950.

10 A. Sobolev, ‘Peoples’ Democracy as a Form of Political Organisation of Society’, Bolshevik No. 19, October, 1951. Printed in *Communist Review*, London,

January, 1952, pp. 3-21. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/sobolev2.htm

11 A. Zhdanov, *The International Situation*, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1947, p. 9.

12 'The Struggle for Peace, National Independence, Working Class Unity', Resolutions and Reports of the Meeting of Information Bureau of Communist and Workers' Parties held in Hungary in November, 1949, p. 2. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/cominform.pdf

13 G. Malenkov, Report to the Nineteenth Party Congress on the Work of the Central Committee of the C.P.S.U. (B.), October 5, 1952, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1952, p. 7. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1951/economic-problems/ch06.htm

14 Malenkov, op. cit., pp. 15-16.

15 Royal Institute for International Relations. *The Soviet-Yugoslav Dispute*, RIIR, London, November 1948, p.16.

16 *Ibid*, p. 42.

17 *Loc. cit.*

18 Resolution of the Information Bureau Concerning the Situation in the Communist Party of Yugoslavia, 28th June 1948, *ibid*., p. 66.

19 'Model Statutes of the Agricultural Artel', *Inprecor*, Vol. 15, No. 13, 23rd March, 1935, p. 370.

20 'Communist Party of Yugoslavia in the Power of Murderers and Spies', Resolution of the Information Bureau (1949), in *The Struggle for Peace, National Independence, Working Class Unity*, PPH, Bombay, 1950, https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/cominform.pdf p. 62.

21 Petro Rasic, *Agricultural Development in Yugoslavia*, Publicity and Publishing Enterprise Yugoslavja, Beograd, 1955, pp. 43, 46, 47.

22 Boleslaw Bierut, 'Roots of the Mistakes of the Polish Party Leadership', (1948). *Revolutionary Democracy*, April 2019, pp. 135-143; Frantsishek Yuzyak (Vitold), 'The Victory Over the Right-Wing Nationalist Group within the Polish Workers' Party Has Paved the Way Towards the Unity of the Working Class and Socialist Construction', translated from the Russian 'Pol'skaya Robochaya Partiya v borbe za natsionalnoe i sotsialnoe osvobozhdeniye, Moscow 1953, pp. 224-255, in *Revolutionary Democracy*, Vol. XXV, No. 1, October, 2019, pp. 165-191.

23 'Document Concerning Right Deviation in Rumanian Workers' Party', Rumanian Workers' Party Publishing House, 1952, in the section on People's

Democracy, Rumania, Revolutionary Democracy Archive. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/

24 J.V Stalin, ‘Five Conversations with Soviet Economists’, *Revolutionary Democracy*, Vol. IV, No. 2, September 1998.

25 *On People s Democratic Dictatorship*, 1st July, 1949, Peking 1950, p. 8. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/MaoPPD2.pdf

26 *Ibid*., pp. 6-7.

27 *Ibid*., p. 8.

28 https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/huai.htm

29 ‘First Anniversary of the People’s Republic of China’, ‘For a Lasting Peace, For a People’s Democracy’, organ of the Communist Information Bureau, September 29, 1950. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/china.htm

30 ‘The Contradiction Between the Working Class and the Bourgeoisie is the Principal Contradiction in China’, Selected Works of Mao Tse-tung: Vol. V https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_21.htm

31 A.I. Sobolev, 1954, *op. cit.* Section headed Anti-Imperialist, Anti-Feudal Revolutions in the East. Emphases added.

32 Vijay Singh, ‘Stalin and the Question of ‘Market Socialism’ in the Soviet Union After the Second World War’, *Revolutionary Democracy*, Vol. 1, No. 1, April 1995.

33 *Selected Works of Mao Tsetung*, Vol. V, Peking, 1977, p. 297.

34 https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_37.htm

35 https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_37.htm

36 Kuan Ta-tung, *The Socialist Transformation of Capitalist Industry and Commerce in China*, Foreign Languages Press, Peking, 1960, pp. 127-8. Emphasis added.

37 *Ibid*., p. 24.

38 *Ibid*. p. 82.

39 *Ibid*. p. 56.

40 Georgi Dimitrov, 'Political Report of the Central Committee to the V Congress of the Bulgarian Workers' Party (Communists)', 19 December 1948. Georgi Dimitrov Archive at www.revolutionarydemocracy.org

41 K. Marx and F. Engels, *Selected Works*, London, 1968, p. 645.

42 'Model Statutes of the Agricultural Artel', *Inprecor*, Vol. 15, No. 13, 23rd March, 1935, p. 370.

43 Mao Tse-tung, 'Fight for a Fundamental Turn for the Better in the Financial and Economic Situation in China', June 6, 1950, in *New China Economic Achievements 1950-1952*, Compiled by the China Committee for the Promotion of International Trade, Foreign Languages Press, Peking, 1952, p. 6.

44 Chi An, 'Agricultural Cooperation: A Record of Achievement', *People's China*, October, 1956, p. 13.

45 J.V. Stalin, *Economic Problems of Socialism in the USSR*, Moscow, 1952, p. 101.

46 G. Malenkov, 'Report to the 19th Congress on the Work of the C.C. of the CPSU (b)', Moscow, 1952, pp. 75-76.

47 *History of the CPSU*, Moscow, n.d., Second revised edition, p. 670.

48 Mao Tse-tung, *A Critique of Soviet Economics*, New York, 1977, pp. 144-5.

48a N.S. Khrushchov, 'Report of the C.C. of the CPSU to the 20th Party Congress', Moscow, 1956, p. 43.

49 A. I. Sobolev, *op. cit.*

50 F. I. Shabshina, *Korea: After the Second World War', Colonial Peoples' Struggle for Liberation*, Reports to the Joint Session of the Scholars' Council of the Institute of Economics and the Pacific Institute of the Academy of Sciences, USSR, devoted to the problems of the national and colonial movement after the Second World War, 1949. Published by People's Publishing House Ltd, Bombay, n.d., pp. 81-2.

51 Kim Han Gil, *Modern History of Korea*, Foreign Languages Publishing House, Pyongyang, Korea, 1979. pp. 169-184.

52 *Ibid*., p. 191.

53 Kim Byong Sik, *Modern Korea: the Socialist North, Revolutionary Perspectives in the South and Unification*, International Publishers, New York, 1970, p. 37.

54 'E. Pigulevskaya, Koreyskiye narod v bor"be protiv imperialisticheskikh agressorov', Akademia Nauk SSSR, Institut ekonomi,' 'Uglublenie krisisa

kol"onialnoye sistemy imperialism posle mirovoi voiny', Gosizpolit, Moskva, 1953, C. 149. *Ibid*. p. 47.

55 *Ibid*. p. 47.

56 Kim Il Sung, *On Juche in Our Revolution*, Vol 1, FLPH, Pyongyang, 1975, in *For the Successful Fulfilment of the First Five-Year Plan*, March 6, 1958, p. 215.

57 *Loc. cit.*

58 'On the Questions of the Period of Transition from Capitalism to Socialism and the Dictatorship of the Proletariat', May 25, 1967 in Kim Il Sung, *Works*, Vol. 21, FLPH, Pyongyang, 1985, pp. 228-232.

59 Kim Byong Sik, *op. cit.* p. 78-79.

60 *Ibid*., p. 79.

61 *Ibid*., p 47.

62 Kim Han Gil, *op. cit.* p. 387.

63 *Political Economy, A Textbook* issued by the Institute of Economics of the Academy of Sciences of the U.S.S.R., (1955 edition), Lawrence and Wishart, London, 1957, p. 524.

64 Kim Il Sung, 'The Democratic People's Republic is the Banner of Freedom and Independence for Our People ...', in *Selected Works*, Volume 5; Pyongyang; 1975; p. 151.

65 Kim Il Sung, 'Let Us further Strengthen the Socialist System of Our Country', in *Selected Works*, Volume 6, Pyongyang; 1975, p. 317.

66 Kim Han Gil, *op. cit.* pp. 383-5.

67 'Kratkiy Economicheskiy Slovar' Moskva, Gosudarstvennoe Izdat"elstvo politicheskoi literatury, 1958., pp. 169-70.

68 Kim Han Gil, *op. cit.* pp. 243, 332. Kim Il Sung, 'On Juche in Our Revolution', Vol. 1, FLPH, Pyongyang, p. 252.

69 *The adored Kim Jong Il*. Official biography of the North Korean leader, Obarrao Publishing House, Milano, 2005, pp. 118-119.

70 VI. Lenin, *Collected Works*, Vol. 30, Progress Publishers, Moscow, Second printing, 1974, pp. 107-117.

71 *The Struggle for Peace, National Independence, Working Class Unity*, PPH, Bombay, 1950, op. cit. p. 49. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/cominform.pdf p. 62.

72 XX S"ezd, Kommunisticheskoy Partii Sovietskogo Soyuza, Stenograficheskiy otchet, Tom 1, Gosudarstvennoe Izdatelstvo Politicheskoy Literatury, Moskva, 1956, C. 13. Following this A. I Sobolev refers to 'the mighty socialist camp'. See: 'Some Forms of Transition from Capitalism to Socialism', Delhi, 1956. www.revolutionarydemocracy.org

*****

Some Questions of the Dictatorship of the Proletariat and the People's Democracies

Vijay Singh

"Only he is a Marxist," said Lenin in *State and Revolution*, "who extends the recognition of the class struggle to the recognition of the *dictatorship of the proletariat*. This is what constitutes the most profound difference between the Marxist and the ordinary petty (and even big) bourgeoisie. This is the touchstone on which the real understanding and recognition of Marxism is to be tested."

The origins of New Democracy and People's Democracy are rooted in the experiences of the international communist movement after the coming to power of Nazism in early 1933. The Seventh Congress of the Communist International of 1935 sought to cognise, combat and crush the rise of fascism. It helps us to situate the political developments in the people's democracies in the late Stalin period and afterwards.

There was a sharp turn in 1935 with the Seventh Congress of the Communist International forging a new approach to the international revolutionary process. The coming to power of Nazism had compelled an initially defensive strategy and tactics in the fight against fascism and imperialism. Under the leadership of Stalin, Dimitrov and the Comintern the communist parties began their new orientation. The Comintern suggested to the CPC from 1935 that there be non-Soviet democratic approach to the national revolutionary process in the struggle against Japanese imperialism. In Spain the military assault on the Spanish Republic, backed by Hitler and Mussolini, required a wide popular front of all the anti-fascist forces in Spain. The Communist Party of Spain under the leadership of Jose Diaz argued from 1937 for the establishment of a new type of democratic parliamentary republic in which feudalism and the financial oligarchy would be destroyed during the course of the national liberation struggle.[1]

Historians have stressed the birth of 'People's Democracy' in the communist movement in the Spanish revolution in the period 1931-1939 where a new type of parliamentary republic would lead to a state form where political power would be founded on the coalition of anti-fascist forces which would include the 'left section of the bourgeoisie' in the national front.[2] In China the need to counter Japanese imperialism led the Soviet Union and the Communist Party of China to seek a united front with the Kuomintang. It came into fruition after the Sian incident in 1936. In the 'New Stage', written in 1938, Mao recognised Chiang Kai-shek as the 'highest leader' of the united front against Japan. He argued for long term unity of the Communist Party and the Kuomintang for which the first step was formation of political democracy through the People's Political Council. Mao wrote of the need for 'new bourgeois-democratic revolution' which would constitute an anti-imperialist and anti-feudal revolution of the broad masses of the people under the leadership of the proletariat in 1939 directed primarily against Japanese imperialism. The projection from January, 1940, of New Democracy by the CPC is well-known and was marked by the united front between the Communist Party and the Kuomintang in which Mao and other leaders of the party participated in the Chinese government. New Democracy continued as the demand of the CPC in the period after 1945.[3] Later when the

possibility of a united front with the Kuomintang clearly did not exist and when the CPC was in a strong position, Mao initiated the call for People's Democracy.

The new states established in Central and South-Eastern Europe after the defeat of Nazism were initially known as the New Democracies. After the defeat of the pro-fascist and pro-landlord forces and the beginnings of the orientation towards socialism, the perspective opened of People's Democracy in these countries. In his Political Report to the Fifth Congress of the Bulgarian Workers' Party in December 1948, Georgi Dimitrov extensively discussed the question of People's Democracy in the country, where he propounded the necessity of establishing the dictatorship of the proletariat in Bulgaria and constructing socialism within the framework of people's democracy.[4] And a few months later, prior to the victory of the revolution in China, in July 1949, Mao published the work 'On People's Democratic Dictatorship.' It replaced the earlier theses on New Democracy which were now outdated.[5] Stalin made significant observations on the differences between the People's Democracies in Eastern Europe and China during his discussions with Soviet economists on 22nd February 1950. He pointed out that European People's Democracies were carrying out the functions of the dictatorship of the proletariat while in China this was not yet the case. There the people's democratic state was akin to the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry.[6]

People's Democracy in the East, in China, Korea and Vietnam, was understood as passing through two stages: initially it began as an anti-imperialist and anti-feudal revolution and then in the second stage the question of carrying out the functions of the dictatorship of the proletariat and development towards socialism was posed. This understanding was derived from the experience of People's Democracy in the European countries.

In Central and South-Eastern Europe the revolutionary process began as an anti-fascist, anti-imperialist one which was intertwined with the anti-feudal movement. The People's Democracies did not establish the full dictatorship of the proletariat immediately or fight directly for socialism in these countries as the principal task was to ensure the defeat of fascism, attain national independence and democratic liberties; end the serfdom and slavery introduced by the Nazis; liquidate the consequences of Nazi rule and terminate the survivals of feudalism. In the initial period of People's Democracy the middle bourgeoisie participated in the state power in a number of countries.[7] At a certain stage from 1948-49 in these states the dictatorship of the proletariat and the peasantry began to develop into the dictatorship of the proletariat having the objective of the construction of socialism. This was in accordance with the Leninist understanding of the need for the uninterrupted transition from the democratic revolution to socialism. The middle bourgeoisie began to be a hindrance in the onward march to socialism and had to be exposed before the masses and removed from state power. In this manner the second stage of People's Democracy, that of socialist revolution was inaugurated.8

In the second phase the economics of the European countries of people's democracy were not considered socialist but were of a transitional character in which there were three forms of property:

"...nation-wide socialist ownership of the means of production; co-operative ownership which in the main is socialist; private ownership of the means of production, which is of two kinds: ownership by the working peasantry, handicraftsmen and artisans, based on private labour; and capitalist private ownership, based on exploitation.... In each of these countries there are three basic social-economic structures: socialist, small-commodity and capitalist. The Socialist sector has become the dominating structure in industry and is dominant in the national economy. Finally, an important characteristic feature of the economy of the transitional period is that in the countries of people's democracy there still exist exploiters (bourgeoisie, kulaks)."[9]

These relations of property remained such in the European people's democracies right through till the close of the Stalin period.

The countries of the European people's democracies, although they were stated to be dictatorships of the proletariat, were not considered to be socialist nor were their economies thought to be socialist as some exploiting classes, the middle bourgeoisie and the rural bourgeoisie, were still extant. The people's democracies were considered as transitional economies which had barely embarked on the construction of socialism.

These countries were categorized as democratic states allied to the socialist Soviet Union. Thus, Zhdanov spoke of the 'Soviet Union and the democratic countries' in his speech on the international situation at the inaugural meeting of the Communist Information Bureau in September 1947.[10] This characterisation was confirmed at the November 1949 meeting of the Communist Information Bureau.[11] Following in this line of thinking G. Malenkov in 1952 distinguished between the socialist Soviet Union and the camp of people's democracy in his speech at the 19th Congress of the CPSU (b).[12]

In 'Economic Problems of Socialism in the USSR' in 1952 Stalin argued that a socialist camp had arisen in opposition to the camp of imperialism:

"China and other, European, people's democracies broke away from the capitalist system and, together with the Soviet Union, formed a united and powerful socialist camp confronting the camp of capitalism."[13]

Stalin was speaking of the formation of a socialist economic market; he did not imply that any of the people's democratic countries of either the west or the east had become socialist states; they remained within the democratic fold.

This is evident from Malenkov's Speech at the 19th Congress of the CPSU (b). He referred (a) to the breaking away of the people's democracies from the capitalist system, their linking up with the Soviet Union to form a single camp of peace and democracy in opposition to the camp of imperialism; and (b) to the formation of a parallel economic market to that of world imperialism which was composed of the market of the countries in the camp of peace and democracy:

"...China and the People's Democracies in Europe broke away from the capitalist system and, with the Soviet Union, formed a single and mighty camp of peace and democracy confronting the camp of imperialism..."

The economic consequences of the formation of two opposite camps was, as Comrade Stalin has pointed out, that the single, all-embracing world market disintegrated and two parallel world markets were formed: the market of the countries in the camp of peace and democracy, and the camp of the countries in the aggressive imperialist camp. The breakup of the single world market is the most important economic result of the Second World War and of its economic consequences.[14]

Soviet writers under Stalin such as A.I. Sobolev continued to draw a distinction between the socialist Soviet Union, the western people's democracies which had formed the dictatorship of the proletariat and had embarked on the path of socialist construction and the people's democracies of the east where there existed dictatorships of the proletariat and the peasantry, allied with national capital, where dictatorships of the proletariat had yet to be established and the path of socialist construction had yet to be inaugurated. These distinctions were to be blurred after the 20th Congress of the CPSU in 1956.

II

"But whereas bourgeois democracy is the dictatorship of capital, of an exploiting big business minority over the great majority of working people, the people's democracy fulfils the functions of the dictatorship of the proletariat in the interests of the overwhelming majority of working people and realises the widest and most complete democracy – socialist democracy." (Dimitrov)

The transition from the dictatorship of the proletariat and the peasantry to the dictatorship of the proletariat as well as the transition from the anti-fascist, anti-imperialist and anti-feudal stage of people's democracy to the stage of the introductory steps of the construction of socialism was not entirely peaceable. This is evident from the case of Yugoslavia which withdrew from the united socialist front of the Soviet Union and the democratic states. The economic basis for this was the fierce resistance of the Communist Party of Yugoslavia to the nationalisation of capitalist elements and the liquidation of the numerically largest section of the bourgeoisie, the kulaks, which was the necessary condition for the formation of the collective farms of the poor and middle peasantry. In the correspondence of the CPSU (b) to the CPY, signed by Stalin and Molotov, these questions were raised. In their letter of 27th March, 1948, they stated:

"The spirit of class struggle is not felt in the CPY. The increase of capitalist elements in the villages and cities is in full swing, and the leadership of the Party is taking no measures to check these capitalist elements. The CPY is being hoodwinked by the degenerate and opportunist theory of the peaceful absorption of capitalist elements by a socialist system, borrowed from Bernstein, Vollmar and Bukharin."[15]

The CPY denied these charges in the letter signed by Tito and Kardelj dated 13th April 1948. Stalin and Molotov continued their line of argument in their letter of 4th May, 1948 where they contrasted the experience of the Soviet Union with that of Yugoslavia, pointing out that the Yugoslavs were not accepting the Marxist-Leninist theory that the class struggle intensified in the transition from capitalism to socialism. Stalin and Molotov cited Lenin:

"...In 1920-21 Lenin stated that 'while we live in a country of small-holders there is stronger economic basis for capitalism in Russia, than there is for communism', since 'small-scale individual farming gives birth to capitalism and the bourgeoisie continually, daily, hourly, spontaneously and on a mass scale'."

It is no accident that the leaders of the CPY are avoiding the question of the class struggle and the checking of the capitalist elements in the village. What is more, in the speeches of the Yugoslav leaders there is no mention of the question of class differentiation in the village; the peasantry are considered as an agrarian whole, and the Party does not mobilise its forces in an effort to overcome the difficulties arising from the increase of the exploiting elements in the villages.[16]

Stalin and Molotov stressed that there was no room for complacency as in Yugoslavia the land was not nationalised; under the conditions of private property in land, it was concentrated in the hands of the kulaks who used hired labour. Class struggle could not be glossed over if socialism was to be built.[17]

In response to the criticism of the CPSU (b) and other parties the CPY now embarked upon a series of ultra-leftist measures to end capitalist elements and the rural bourgeoisie. These were of a demagogic character as no preparatory measures were taken prior to 'collectivization, such as manufacturing and supplying agricultural machinery, so that the policies could not have been successful.[18] The CPY created a new agrarian formation where 'collective farms' were formed not of the poor and middle peasantry as in the Soviet Union but included the rural bourgeoisie, the kulaks.[19]

In its resolution of 1949, the Information Bureau stated on the question of the situation in Yugoslavia:

"The 'producer cooperatives' forcibly set up and run by kulaks constitute a new form of exploitation of the working peasantry. Kulaks who possess agricultural implements exploit the labour of poor peasants in the so-called cooperatives far more ruthlessly than on their own farms."[20]

The agricultural machine stations the instruments and means of production in the agrarian sector in Yugoslavia. They were abolished by decree in 1950 on the ground that the means of production should belong to the producers themselves. The tractors and other machinery of these stations were handed over to the cooperatives for permanent use. This expanded the sphere of commodity circulation in the country. This action became the precedent for the Soviet Union and People's China in 1958. Yugoslavia presented a model of 'socialism' in which capitalist elements could exist alongside kulak co-operative farms and the 'self-administrative' industries engaging in commodity production.

As for the Yugoslavian kulak dominated collective farms they were wound up partly in 1951, and more substantially by the Decree of Property Relations and the Reorganisation of Peasant Work Co-operatives of March 28, 1953. By the end of the year in 1953 only 1258 'peasant work co-operatives' remained in Yugoslavia.[21]

Yugoslavia represented a people's democracy which refused to uninterruptedly advance to socialism and which re-established the capitalist path of development. The Cominform pointed out in 1949 that the system of people's democracy was liquidated in that country. In such conditions the functions of the dictatorship of the proletariat could not be sustained.

III

'The capitalist forces are striving to freeze the present relation of class forces, pending conditions more advantageous to them. They want stabilisation, they want to preserve the people' democratic system at least with its present opportunities for the capitalist elements'. (Bierut)

If Yugoslavia serves as the major, spectacular, and successful example of revisionism in state power of the people's democracies of the Stalin period it must be remembered that there were analogous trends of the right deviation in the other countries in Central and South-Eastern Europe. In Poland the major right deviation was that of Gomulka, who resisted the uninterrupted transition to socialism which perforce was directed against the middle capitalists and the peasant bourgeoisie. In the western territories of Poland, Gomulka and his group, contrary to Marxism, created large kulak farms and diminished the role of the poor peasantry in the party organisation in the countryside. The developments in Yugoslavia encouraged the Gomulka group in its pro-kulak policies in the rural areas and it now called for the postponement of the transition to socialism in the countryside. The nationalist perspective of the group of Gomulka was manifested in its hostility to the establishment of the Information Bureau as well its understanding of the developments in Yugoslavia.

The Marxist-Leninists in the Polish party were headed by Bierut. They rejected the view that people's democracy in Poland was to represent a 'harmonious compromise' of capitalism and socialism. Bierut pointed out that 'People's Democracy is not a form of synthesis or solid co-existence of two different social systems, but a form of a gradual pushing-out and in the long run liquidation of the capitalist elements and at the same time a form of development and strengthening of the basis of the future socialist economy'. The Gomulka-Spychalski group were defeated, temporarily, in 1949. This permitted the continuation of the building of socialism against the remaining capitalist elements and the struggle against the strong remnants of bourgeois ideology in people's minds. By the 1st of April 1953 there were constructed 7000 agricultural production co-operatives involving 146,500 households. After the 20th Congress of the CPSU and the death of Bierut, Gomulka came to power. Collective farming was never completed in Poland, the peasant bourgeoisie was carefully preserved so that the country was never able effect the transition to a socialist society.[22]

Similarly, in Rumania the right-wing deviation of Vasile Luca retarded the laying of the foundations of socialism, aided by the conciliationist attitude of Ana Pauker and others. The policies of Luca, as those of Gomulka, echoed those of Tito and Kardelj. He opposed the development of industry which produced the means of production thereby slowing down socialist industrialisation; hindered the activity of the state farms and the collective farms and undermined the creation of peasant associations for the

joint cultivation of the land; and assisted capitalist speculative trade by fixing prices of purchasing and contracting on the basis of open market prices. Ana Pauker was charged with neglecting the formation of collective farms; tolerating the activities of kulaks in the development of socialist agriculture; and displaying a lack of concern in the establishment of the Machine Tractor Stations.

Rightism on questions of agriculture had one interesting feature by which the kulaks were buttressed in Rumania. A large number of them were categorised as ‘middle’ peasants and helped in this way to evade state deliveries and the taxation policies of the state. Though the kulaks were estimated to be 6% to 10% of peasant holdings merely 2.5% of them were placed in that class. The raising of the prices of agricultural products in an unlawful manner created conditions for the enrichment of kulaks and profiteers as the prices for certain manufactured goods earmarked for the countryside were below cost of production.[23] The exposure and defeat of the right deviation in Rumania ensured the uninterrupted transition of the first stage of people’s democracy to its second stage, that of beginning the advance to socialism. The advent of Khrushchev was to retard and reverse this process in Rumania and the majority of the people’s democracies.

IV

“In China there exists a democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry, in 1904-05.” (Stalin, 1950)

Where did matters stand in terms of the stage of development of the People’s Democracies in Asia: in China, Korea and Vietnam? The views of Mao and Stalin in the period 1949 and 1950 are instructive on this question.

Stalin, during the course of his discussions with Soviet economists on the 22nd of February 1952, made a clear distinction in the nature of the people’s democracies of Central and South-Eastern Europe, exemplified by Poland, and those of Asia, such as China. He argued that in the people’s democracies of Europe, political power lay in the hands of the proletariat; industry was nationalised; the Communist and Workers Parties played the guiding role; and the construction of socialism was taking place not just in the towns but also in the villages. In China the dictatorship of the proletariat did not exist. In its place there was a democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry. The nationalisation of industry was not complete and there existed a bloc between the communists and the national bourgeoisie. He considered that the special feature of the Chinese revolution was that the Communist Party stood at the head of the state. Stalin concluded that there was in China a People’s Democratic Republic which was only at the first stage of the development of people’s democracy.[24] This analysis extended to the examples of Korea and Vietnam

The comments of Stalin to the Soviet economists apropos of China illumine Mao’s publication, ‘On People’s Democratic Dictatorship’. In this work, Mao argued that state power in China constituted a people’s democratic dictatorship which was

directed against imperialism and feudalism and its local allies 'the landlord class and the bureaucratic capitalist class, i.e., the monopoly capitalist class' which had to be eliminated.[25] Political power in China was founded on the alliance of the workers and the peasants. As Mao said: 'Who are the "people"? At the present stage in China, they are the working class, the peasantry, the petty bourgeoisie and the national bourgeoisie'.[26] This corresponded to what Stalin had described as the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry. And what of the future transition of the people's democracy from the first stage, the anti-imperialist and anti-feudal phase to the second stage of socialism? What did Mao have to say about that? This was a contentious question as the case of Yugoslavia had shown in a striking manner. Mao was writing in July 1949, midway between the first resolution of the Information Bureau of June, 1948, and the second resolution of November, 1949. Mao did not mention the necessity of the rapid and uninterrupted transition of the democratic dictatorship of the proletariat and peasantry to the dictatorship of the proletariat. Indeed, he did not, no doubt for correct tactical reasons just three months prior to coming to power, mention the categorical political imperative to carry out in future the functions of the dictatorship of the proletariat in China, implying as it did, the ejection of the national bourgeoisie and its political parties from state power. It was the moment that every effort needed to be made to win over sections of middle capital away from the monopoly capitalist sections of the bourgeoisie centred around Chiang Kai-shek. This had been a major recommendation made by Stalin to the leadership of the CPC which initially had considered the establishment of a state without the participation of any section of the national bourgeoisie.

Regarding the national bourgeoisie, Mao considered the cardinal need to educate and reform this class both prior to the establishment of socialism, which was predicated upon their elimination, and after the nationalisation of their enterprises. He argued that once the work of the people's democratic dictatorship was accomplished:

"Then there will remain only the national bourgeoisie. In the present stage a great deal of suitable educational work can be done among them. When the time comes to realise Socialism, that is, to nationalise private enterprise, we will go a step further in our work of educating and reforming them. The people have a strong state apparatus in their hands, and they do not fear rebellion on the part of the national bourgeoisie."[27]

This passage evokes great interest as in the post-1954 period the assertion that the private enterprises of the national bourgeoisie would be nationalised under socialism, was deleted from the editions of this text. The national bourgeoisie was never to be removed from the National People's Congress or economically liquidated in the economy of People's China.

In the article by Yu Huai 'The National Bourgeoisie in the Chinese Revolution' which was published in 'People's China' in January 1950, the author argued on the lines of Mao on the need to incorporate the national bourgeoisie in the first stage of people's democracy. But he recognised that:

"Of course, this is not to say that there exist no contradictions, and consequently no struggle, between the state-owned economy of a socialist nature and the private-operated economy of a capitalist nature. No, contradictions do exist, and so struggle is inevitable, and it will be further sharpened.

"But since tremendous changes have already taken place in the relative strength of the various classes in China, and since the powerful state apparatus is now in the hands of the people, and since the growing state- owned economy having a socialist nature together with the co-operative economy having a semi-socialist nature will become the leading components of China's economy, this kind of contradiction and struggle need not be solved by further bloodshed, but can be solved, to a considerable extent, by means of education and reform."[28]

While the contemporary writings of the CPC leadership tactically omitted mention of the need for a rapid and uninterrupted transition from the dictatorship of the proletariat and the peasantry to carrying out the functions of the dictatorship of the proletariat no such concession needed to be made by the CPSU (b) and the Cominform. Both continuously reiterated the position of Stalin and the CPSU (b) that the people's democratic dictatorship in China had yet to fulfil the tasks of the dictatorship of the proletariat. Thus, by way of example, on the first anniversary of the Chinese revolution, the journal of the Cominform wrote that:

"State power in China is not the dictatorship of the proletariat, and in this it differs from the state power in the European countries of People's Democracy where this democracy fulfills the functions of the dictatorship of the proletariat...

"The nature of the people's democratic state power in China is defined by the conditions in this recently colonial country. At present the working people of China are not confronted directly with the task of building Socialism, the instrument of which is the dictatorship of the proletariat."[29.]

The question of the uninterrupted transition to the dictatorship of the proletariat and socialism was to be posed once production was rapidly restored to the pre-war levels and successes had been scored in the anti-imperialist and anti-feudal tasks of the people's democratic revolution.

The nationalisation of imperialist interests and the property of the Chinese compradore bureaucratic bourgeoisie, which had close ties with the foreign imperialists took place and the state took over their factories, mills, banks and commercial enterprises in China while the completion of the agrarian revolution which was carried through on the principle that the land should belong to the tillers, destroyed the economic basis for the existence of the landlord class. That class was abolished and the peasantry was freed from the annual rents paid to the landlords. All this meant that the anti-feudal and anti-imperialist tasks of the revolution had been largely achieved by 1952. The People's Republic of China stood on the brink of the establishment of the dictatorship of the proletariat and the uninterrupted transition to socialism.

In these circumstances Mao, on June 6th 1952, argued that the principal contradiction in China was between the national bourgeoisie and the working class:

“With the overthrow of the landlord class and the bureaucrat-capitalist class, the contradiction between the working class and the national bourgeoisie has become the principal contradiction in China; therefore the national bourgeoisie should no longer be defined as an intermediate class.”[30]

This implied that People’s China would begin the change-over to exercising the functions of the dictatorship of the proletariat and inaugurate the process of transition to socialism.

A.I. Sobolev confirmed this understanding:

“Whereas the Korean People’s Democratic Republic and the Democratic Republic of Viet-Nam are in the first stage of the development of People’s Democracy, the Chinese People’s Republic has already passed through its first stage, *the stage of the democratic revolution, and now has entered a new stage, that of realizing the tasks of the socialist revolution*. The popular democratic regime in these countries is a revolutionary power carrying out the functions of the dictatorship of the proletariat and the peasantry.”

Further he argued with reference to China that:

“The successful solution of anti-imperialist and anti-feudal tasks ensured the *direct* growing over of the general-democratic revolution into a socialist revolution. *At present the Chinese people under the leadership of the working class with the Communist Party at its head set to realize the tasks of the socialist revolution and of the socialist transformation of society?*”[31]

The necessity of converting the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry to the dictatorship of the proletariat in China in the transition to socialism was implied rather than explicit in this statement.

V

‘Between capitalist and communist society there lies the period of the revolutionary transformation of the one into the other. Corresponding to this is also a political transition period in which the state can be nothing but *the revolutionary dictatorship of the proletariat*’. (Marx)

After March 1953 the Soviet state did not fulfil the functions of the dictatorship of the proletariat. The termination of the proletarian dictatorship, a fundamental requirement for the retention of socialism and the uninterrupted transition to communism, was formally notified in 1961 by the CPSU so that the Soviet state now was officially considered to be ‘the state of the whole people’.

In the period 1953 to 1958 a system of generalised commodity production was built in the USSR. Directive centralised planning by Gosplan to construct communism was terminated and replaced by a new system of ‘co-ordinated planning’ of the government departments of the central government and the Union Republics. Gosplan

itself was reconstructed and divided into two organisations. The powers of the directors of the enterprises were expanded at the expense of Gosplan and they were required to operate the enterprises on the principle that the criterion of efficiency was profitability. The instruments and means of production in agriculture, the Machine Tractor Stations, were sold to the collective farms. It meant that a section of the means of production which was socialised property passed over to the group property of the collective farms, thereby becoming a part of the commodity sector. Under socialism the products of Soviet industry were allocated according to plan. After 1958 the products of Soviet industry were newly designated as commodities circulating in the state sector and a score of agencies were established under Gosplan to sell the products of Soviet industry. In such conditions the economic categories such as labour power, surplus value, profit and the average rate of profit were to appear once more.[32]

The ending of the dictatorship of the proletariat and the construction of capitalism in the Soviet Union had widespread ramifications for the people's democracies.

VI

"Only by advancing directly on the road to the achievement of socialism, can the people's democracy stabilise itself and fulfil its historic mission. Should it cease to fight again the exploiting classes, and to eliminate them, the latter would inevitably gain the upper hand, and would bring about its downfall." (Dimitrov).

The people's democracies of Central and South-Eastern Europe as we saw from 1947-48 had established dictatorships of the proletariat and embarked on the construction of socialism. The people's democracies of Asia were still at the first stage of people's democracy, that is the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry, and China was on the brink of beginning the uninterrupted transition to socialist construction, the *condition sine qua non* of which was the dictatorship of the proletariat.

The Constitution of China adopted in September 20th, 1954 could have been an occasion to register the construction of the dictatorship of the proletariat. Mao in his speech 'On the Draft Constitution of the People's Republic of China' of June 14th 1954 asserted that the Leninist understanding of the dictatorship of the proletariat was by no means outmoded. He even described the 1954 constitution as one of a 'socialist type'.[33] Mao informed that the draft Chinese constitution had drawn upon the constitutions of the Soviet Union and the People's Democracies.[34] But Mao did not accept the understanding of Marxism-Leninism that the dictatorship of the proletariat was the necessary precondition for the transition to socialism. It was a question which had been posed to the CPC in the immediate past by Stalin, the CPSU (b) and the Information Bureau of the Communist and Workers' Parties. The preservation of the democratic parties in the National People's Congress in the Chinese constitution of 1954 and indeed in all subsequent constitutions to the present time confirms that the functions of the dictatorship of the proletariat were never performed in People's China. In essence the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry, including the national bourgeoisie, formed in October 1949 remained frozen throughout the Mao

period and afterwards. In his seminal work 'On the Correct Handling of Contradictions Among the People' which is dated February 27, 1957, Mao developed his arguments further. He elaborated that the national bourgeoisie was working for socialism in the concrete conditions of the country and that the political parties in the National People's Congress of the working class and the national bourgeoisie would engage in 'long-term coexistence and mutual supervision'. In the course of their work the industrialists and the businessmen would 'remould' themselves.[35] Clearly Mao did not accept the Leninist understanding that the class struggle intensifies in the transition from capitalism to socialism. Lenin considered that the dictatorship of the proletariat was necessary for the struggle against the bourgeoisie: 'small-scale production is still widespread in the world, and small-scale production engenders capitalism and the bourgeoisie continuously, daily, hourly, spontaneously, and on a mass scale. All these reasons make the dictatorship of the proletariat necessary, and victory over the bourgeoisie is impossible without a long, stubborn and desperate life-and-death struggle which calls for tenacity, discipline, and a single and inflexible will.' ("Left-Wing" Communism: an Infantile Disorder). But in the view of Mao it was possible in China for the bourgeoisie to help build socialism.

How did the CPC square its position and that of Marxism-Leninism on the need for the dictatorship of the proletariat? Given the open, public position adopted by the CPSU (b) and the Cominform between 1949 and 1953, that the dictatorship of the proletariat had yet to be built in China, it was a matter which could not be avoided. It was 'resolved' by simply asserting that the dictatorship of the proletariat had been established in 1949. This was the reasoning of the CPC:

"After the founding of the People's Republic of China, a people's democratic dictatorship was set up, led by the working class and based on a worker-peasant alliance. This state power was in essence a form of proletarian dictatorship. Under the historical conditions of our country, it not only embraced the peasants and petty bourgeoisie but also the national bourgeoisie which expressed its support to the proletarian leadership."[36]

Essentially the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry established in 1949 remained stalled and did not develop into fulfilling the functions of the dictatorship of the proletariat.

It logically followed that the claim that People's China had embarked on the transition to socialism could not be correct. This is evident as the economic relations of socialism were not to be built in China.

The national bourgeoisie was not to be economically liquidated in People's China. The number of industrial enterprises run by national capital in 1949 was 123,165 and they employed over 1,640,000 workers. Commercial enterprises in 1950, including individual merchants, numbered about 4,020,000 employing 6,620,000 people.[37] The national bourgeoisie in the time of 'socialist transformation' was initially subjected to restrictions in the form of the state-private enterprises and was guaranteed a profit of 5% by the Chinese state. As production expanded the profit of the national capitalists declined proportionately in relation to that of the state. The rise in labour productivity at the same time meant that the national bourgeoisie drew more in terms of dividends and bonuses so that the proportion of their profit on capital kept

rising.[38] At this time the national bourgeoisie had a considerable hold in the economy. The state capitalist sector in the first half of 1956 in industry constituted 32% of the gross output value of industry and in commerce it constituted 25.24% of the retail trade of China.[39]

The policy of 'state capitalism' was inspired by the New Economic Policy which had been followed by Soviet Russia when it was compelled to retreat and compromise with capitalism after setbacks to socialism at the close of 'war communism'. In contrast, state capitalism was taken up in People's China after the first phase of people's democracy was completed and the advance to socialist transformation was ostensibly taking place.

During the years of the cultural revolution the national bourgeoisie was further restricted by having its interest on capital frozen for 12 years. Mao went back on his statement of July 1949 that the enterprises of the national bourgeoisie would be nationalised. This had been consonant with the understanding of Dimitrov that as the people's democracy passed over to the second stage of socialism, the urban bourgeoisie which represented the last vestiges of the exploiting classes, would be liquidated. This was necessary as the roots of capitalism were not extirpated so that the capitalist vestiges persisted and would try to restore their rule.[40] In the period after the cultural revolution the blocked interest of the national bourgeoisie which had been frozen in their banks was restored to them.

The lack of the fulfillment of the functions of the dictatorship of the proletariat in People's China had clear implications for the policy adopted towards the kulaks and the landlords. Engels, in his work The Peasant Question in France and Germany, had confined the membership of the co-operative farms to the small peasants rejecting any possibility of compromise with the rich peasantry.[41] In the Soviet Union in line with the understanding of Marx and Engels the kulaks, the largest section of the bourgeoisie, were excluded from the collective farms. This is evident in the collective farm statute.[42]

In the interests of the restoration of the national economy and to isolate the landlords Mao had supported the policy of terminating the requisitioning the surplus land and property of the rich peasantry and every effort was made to preserve their economy as may be seen in the statement of June 1950.

"...there should be a change in our policy towards the rich peasants, a change from the policy of requisitioning the surplus land and property of the rich peasants to one of preserving a rich peasant economy, in order to further the early restoration of production in the rural areas. This change of policy will also serve to isolate the landlords while protecting the middle peasants and those who rent out small plots of lands."[43]

The original collective farms established in People's China after liberation were constituted of the poor and middle peasantry. After 1955 the collective farms included the kulaks. In this way there was a family resemblance between the post-1953 Chinese collective farms and those formed in Yugoslavia after the Cominform resolution of 1948, which had been subjected to criticism in the 1949 Cominform resolution. But in addition in China the former landlords were brought into the collective farms. During the course of the upsurge of agricultural cooperation most of the rich

peasantry and the former landlords were taken into the cooperatives.[44] The reactionary social classes, the kulaks, and the landlords, were incorporated later on in the 'People's Communes'. These were distinct from the Communes of the Soviet Union as these were comprised in terms of their class composition of the working peasantry, and in which the instruments and means of production were socialised and were not a part of group property.

Many of the economic policies adopted by Khrushchev after 1953 in the Soviet Union were embraced in People's China. Engels had pointed out in 'Anti-Duhring' that commodity circulation in the economic communes was inevitably bound to lead to the regeneration of capitalism. For this reason, Stalin had opposed the proposal of Sanina and Venzher that the basic implements of production concentrated in the Machine Tractor Stations be sold to the collective farms.[45] In 1958 in the Soviet Union and People's China the basic implements of agriculture of the Machine Tractor Stations were sold to the collective farms. As a consequence, in both states an enormous quantum of the means of production now became a part of the sphere of commodity circulation. At the 19th Congress of the CPSU (b) in 1952 the proposal to engage in manufacturing on the collective farms was criticised by Malenkov as it was inefficient, relatively costly and a diversion from agriculture.[46] Under Khrushchev the realm of commodity circulation was extended in the Soviet Union by building power stations and industrial enterprises for processing food products in the collective farms.[47] In People's China thousands of rural industries were established in the People's Communes including modern fertiliser plants. Mao pointed out that 'In the communes not only land and machinery but labour, seeds, and other means of production as well are commune-owned. Thus the output is so owned.'[48] The fact that the People's Communes owned the basic means of production, the land, the basic agricultural machinery, and, also operated widespread commune-based industries meant that a 'gigantic' quantity of the means of production was outside the sector of state property which constituted the property of the whole people. It is apparent that in People's China, in the absence of the dictatorship of the proletariat, that a vast sector of commodity production and circulation existed in the state-private sector and in the People's Communes which was incompatible with the construction of socialism.

What was the response of the CPSU? Did they defend the Marxist understanding of the need for exercising the functions of the dictatorship of the proletariat in People's China as the decisive pre-condition for the transition to socialism and remonstrate that it was not possible to alter the basic laws on the transition period from capitalism to socialism which, as Dimitrov had said, was valid for all countries? No. On the contrary, the political and economic developments in People's China, which included the refusal to support the need to assert the functions of the dictatorship of the proletariat, and the rightist policies with regard to the national bourgeoisie, the rich peasantry, and the landlords after 1953, gained the approval of the leaders of the Soviet Union. At the 20th Congress of the CPSU Khrushchev noted that much that was 'unique' in 'socialist' construction was being done in the People's Republic of China:

'Having taken over the decisive commanding positions, the people's democratic state is using them in the social revolution to implement a policy of peaceful

reorganisation of private industry and trade and their gradual transformation into a component of socialist economy.'[48a]

The CPSU and the CPC despite differences of form clearly concurred on the repudiation of the views of Marxism-Leninism on the dictatorship of the proletariat and the construction of socialism.

VII

"The regime of the people's democracy will not change its character during the carrying out of this policy which aims at eliminating the capitalist elements from the national economy. The key positions of the working class in all spheres of public life must continuously be strengthened and all village elements rallied who might become allies of the workers during the period of sharp struggles against the kulaks and their hangers-on. The people's democratic regime must be strengthened and improved in order to render powerless and liquidate the class enemies." (Dimitrov)

On August 15th, 1945 Soviet troops, after defeating the Japanese Kwantung army, liberated Korea from the 36 year long rule of Japanese imperialism. Korea was the first colony to gain liberation after the Second World War. In these circumstances:

"The people, with the working class at their head, smashed the reactionary forces and established their own rule. People's Committees which took over full state authority sprang up throughout the country. Theirs was a revolutionary power carrying out the tasks of the dictatorship of the proletariat and the peasantry. In establishing their own power the popular masses won broad democratic rights and liberties. A new epoch of people's democratism began in Korea."[49]

Pak Hen En set about reorganising the Communist Party and became its General Secretary; a preparatory committee was organised for this purpose and a programme of action was worked out. The Communist Party became the centre of the democratic forces in the country.[50] In October, 1945, Kim Il Sung came to head the Orgburo of the Central Committee of the Communist Party.

Corresponding to the requirements of a New Democracy, Kim Il Sung at this time argued that Korea should take the road of progressive democracy which would give the people rights, freedom and full independence. Progressive democracy, he said, was distinct both from the democracy of the western countries and also from socialism: this new type of democracy would be both anti-feudal and anti-imperialist for the interests of the broad popular masses and the patriots and not just for one class. Accordingly there had to be formed a democratic national front of all the democratic and patriotic forces composed of the workers, the peasantry, the intelligentsia, the religious communities and the 'honest national capitalists'.[51] This alliance of classes and tasks correlated to the requirements of both new democracy and the first stage of people's democracy. Under this perspective, the property of landlordism, comprador capital, the pro-Japanese elements was taken over by the state. Major industry was nationalised and the agrarian revolution was carried out. These policies ended the colonial and semi-feudal character of North Korean society. Capitalism was not ended completely. Private industry and trade remained in the towns and the largest section of the bourgeoisie, the kulaks, were in existence in the

countryside.[52] By 1947 the state controlled 80.2% of industry with 19.8% remaining in the private sector.[53] By 1949 in industry the state sector and the co-operatives of the industrial enterprises comprised 90.7% of total industrial production. In agriculture the socialist sector was composed of the state farms, stock-breeding farms and the farm machine leasing stations constituted 3.2% of the agricultural section and rose to become the leading sector by 1955. By the end of 1956 agricultural co-operatives were established in 65.2% of total farm households. The first Machine Tractor Stations were built in 1950 with Soviet assistance.[54]

The Korean People's Democratic Republic had been proclaimed on 9th September, 1948. However, the US aggression on Korea between 1950 and 1953 made matters very complex for the uninterrupted transition from the first to the second stage of people's democracy, from the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry to the dictatorship of the proletariat, which was the basis for the transition to socialism. It was necessary to economically recover from the devastation caused by US imperialism.

In August 1958 it was argued that in the DPRK the socialist transformation in relations of production both in town and country had been completed so that socialism was firmly established.[55]

But the transition from the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry to the dictatorship of the proletariat did not take place in the DPRK. This would have required the elimination of the national bourgeoisie from the united front which ruled the state. Kim Il Sung asserted, writing in March 1956 - the month following the 20th Congress of the CPSU, that this people's power nonetheless constituted the dictatorship of the proletariat.

Some people say that our people's power is not one that exercises the dictatorship of the proletariat because it is based on a united front. This is entirely an erroneous view. Today our people's power is a state power that belongs to the category of the dictatorship of the proletariat. In the northern half of the Republic, now in the period of transition from capitalism to socialism, the functions of the proletarian dictatorship of our people's power must be strengthened even more.[56]

The functions of the 'dictatorship of the proletariat' were necessary in a consolidated form it was said because there existed small commodity producers, private manufacturers, private merchants in the rural and urban areas and the tasks of the socialist revolution needed to be accomplished.[57] How did Kim Il Sung assert that there was a dictatorship of the proletariat in the DPRK when in fact it had not been established, when the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry actually still existed? This was done by arguing that the questions of the transition period and the dictatorship of the proletariat had to be decided not on the vantage point of Marxism-Leninism but on the basis of the Juche principles. It was necessary, said the Korean leader, to avoid 'flunkeyism' and 'dogmatism' by rejecting 'the thinking of other countries'. Marx examined these questions in the context of developed capitalist countries and Lenin too operated in a backward but still capitalist country. It was necessary to proceed from the practical experiences in socialist construction in Korea.[58] This effectively implied that it was not mandatory for a People's Democracy in a former colonial and semi-feudal country to oust the national bourgeoisie from the

ruling united front or to economically liquidate the national bourgeoisie and the kulaks. The Juche principle did not accept that the principles of Marx, Engels, Lenin and Stalin were applicable to Korea. Stalin and the Cominform, on the contrary, were very clear that Marxist principles were applicable in the former colonial countries in the newly constructed people's democracies of the east.

The Korean Workers' Party expressed the understanding that after the successful revolution in a colonial revolution the country had to go through a transitional period to socialism. It was necessary for the people through people's democracy under the leadership of the working class to end the foreign and domestic imperialist forces, the feudal landlords, to nationalise the key industries and lay the foundations of an independent national economy. This would be done in the preparatory period which was known as the people's democratic revolution. This people's democratic dictatorship was led by the working class and was based on the worker-peasant alliance in alliance with the national bourgeoisie.[59] So far so good. But it was then considered that the people's democratic dictatorship performed '*essentially* the function of the dictatorship of the proletariat'. This argument obliterated the distinction between the people's democratic dictatorship and the dictatorship of the proletariat. It ended the difference between the two phases of people's democracy, between the class basis of the two stages of people's democracy and the distinct tasks of the two stages of people's democratic revolution. The outcome of this was to justify the non-establishment of the functions of the dictatorship of the proletariat in North Korea to avoid the necessity to economically liquidate the national bourgeoisie and the rural bourgeoisie. In place of elimination these reactionary bourgeois classes were 'to be educated and remoulded into socialist working people'. It was then later claimed that the capitalist ownership of the means of production was 'abolished completely'.[60]

The national bourgeoisie was composed of the manufacturing and merchant elements. In 1949 total industrial production in the state sector and the co-operative industrial enterprises constituted 90.7% and after the process of 'socialisation' had started in 1955 this increased to 98.3%.[61]

Capitalist trade and industry were transformed by way of organizing producers' cooperatives according to business lines in close combination with reorganization of handicrafts. There were three forms of producers' cooperatives The first form was an initial form of cooperative economy in which the production tools were not placed under common ownership and work alone was done on a collective basis. The second form was a semi-socialist form in which the means of production were under both joint and private ownership and both socialist distribution according to work done and distribution according to the amount of investment were applied. The third form was a completely socialist form in which all means of production and funds were turned into common property and only socialist distribution applied. The second form was popular in the cooperation of capitalist trade and industry. It was a rational form which was readily acceptable to capitalists because it applied the distribution according to the amount of investment while laying stress on the socialist principle in the ownership of the means of production and distribution. A considerable number of entrepreneurs went over to the third form through the second form.[62]

In the Soviet Union socialisation was founded on the basis of the nationalisation of private property which became the property of the whole people. In addition there

existed in the Soviet Union the group property of the collective farms, industrial co-operative artels and consumer societies of the working peoples.[63] In North Korea this was not the case. The term 'socialisation' was utilised for the group property or the collective property of the middle bourgeoisie whose property was not expropriated. The formation of the group property of national capital converted them into 'socialist working people' it was speciously argued.[64] The national bourgeoisie would later be taken to communist society.[65]

It logically followed from this that the rural bourgeoisie would be incorporated into the 'collective farms' along the lines of the prior Yugoslav and Chinese practice. At the time of agricultural co-operation in Korea official statistics held that the poor peasantry constituted 40% of the rural population; the middle peasantry 59.4%; and the kulaks were categorised at an unusually miniscule figure of 0.6%. At the end of 1956, 80.9% of the rural households had joined the 'co-operatives'. Sections remained outside these institutions such as the well-to-do peasants, peasants engaged in trade and farming, peasants widely dispersed in the mountain areas and peasants in the newly-liberated areas. This movement for a 'socialist' agriculture was completed in August 1958. Parallel to the national bourgeoisie, the kulaks also underwent 'remoulding' in order for them to be converted into 'socialist working people'.[66]

There was one area where the North Koreans ran counter to the dominant international practice in the post-Stalin period of initiating commodification of the means of production. In the Soviet Union Machine Tractor Stations (MTS) had been established from 1928 to assist the collective farms in agricultural production. The MTS were a part of the socialised means of production which worked with and guided the working peasantry in the collective farms.[67] The collective farms represented a form of group property under socialism. In the Soviet Union and its allies in Europe (excluding People's Albania) and in People's China the MTS were ended in 1958 which strengthened the sphere of commodity circulation in the respective economies. Machine Tractor Stations were established in the DPRK in 1950 with Soviet aid introducing tractors and other machinery for use in the co-operative farms and helped to restrict the role of the kulaks in the rural economy. During the war period the farm machine hire stations were increased three-fold and between 1956 and 1960 their number nearly doubled further.[68] It is a matter of interest that in August 1958 Kim Il Sung privately criticised the dissolution of the MTS in the Soviet Union by Khrushchev and contended that the handing over of the state property of the people to the co-operatives was contrary to the need for the transition to communism.[69]

Lenin in *Economics and Politics in the Era of the Dictatorship of the Proletariat* argued that until the abolition of classes it was necessary to uphold the dictatorship of the proletariat.[70] He noted that the overthrow of the landlords and the capitalists was a relatively easy task. More difficult was the task of abolishing classes and abolishing the difference between the factory worker and the peasant and to make workers of all of them. Classes necessarily remained in the era of the dictatorship of the proletariat; without it, it was not possible for classes to disappear; the proletarian dictatorship would cease to exist only once classes disappeared. By the overthrow of the bourgeoisie the proletariat took the most decisive step towards the abolition of classes. In order to complete the process the proletariat must continue its class struggle, making use of the apparatus of state power and employing various methods of

combating, influencing and bringing pressure to bear on the overthrown bourgeoisie and the vacillating petty bourgeoisie.

The collision between the CPSU (b) and the CPY arose in 1948 as Yugoslavia was reluctant to transit to the second stage of people's democracy - socialism. This necessarily required that the state of Yugoslavia exercise the functions of the dictatorship of the proletariat. It is no coincidence that Stalin and Molotov pointed to Bernstein, Vollmar and Bukharin in their correspondence with Tito and Kardelj. Bernstein was identified with the view that socialism would come about through capitalism itself. Vollmar belonged to the right wing of German Social Democracy, who during the development of the party's agrarian programme, defended the interests of the well-to-do peasants and asserted that the *Grossbauern*, the kulaks, could provide support for the socialist restructuring of the countryside. Bukharin had entered into opposition to the party policy of collectivisation of agriculture based on the working peasantry. His understanding was that it was possible to build socialism in the Soviet Union in co-operation with the kulak class; that it was necessary to industrialise on the basis of the kulak market. It became clear that the Yugoslav leadership were hostile to the economic liquidation of the rich peasant bourgeoisie. Even when they felt obliged to collectivise they included the kulaks in the 'collective farms'. This was to become a precedent for the Chinese and the Koreans after 1953. Such was the hostility of the Yugoslav leadership to internationalist socialism that they incarcerated its supporters in concentration camps such as at the notorious Goli Otok. The Cominform in its 1949 resolution concluded that the Yugoslavs had liquidated the People's Democratic system, gone over to the camp of US imperialism; while internally they had established a police state in which the social basis consisted of the kulaks in the countryside and the capitalist elements in the towns; the State sector had ceased to be the people's property as State power was in the hands of the enemies of the people.[71]

In the post Stalin period the question of upholding the dictatorship of the proletariat for building socialism and communism was no longer a desideratum for the majority of the communist and worker's parties holding state power. People's Albania remained an exception to this trend, and it progressed to being the only people's democratic state which established socialism. In general it was not regarded as imperative to distinguish between a socialist state and a democratic one. Khrushchev now referred to not one but a plurality of socialist countries at the Twentieth Congress of the CPSU in 1956.[72] He reversed the understanding of Zhdanov, Stalin and Malenkov of 1947-1952 on this question. In a similar way, Yugoslavia which had liquidated the people's democratic system, was now incorporated into the putative 'socialist camp'. There was now no necessity to demarcate between people's democratic states where there existed a dictatorship of the proletariat and those where state power was still at the stage of the democratic dictatorship of the proletariat and the peasantry. Nor was there now any pressing requirement to complete the collectivisation of agriculture or to socialise the means of production in agriculture to be considered a socialist country. The magnanimous formulations of Khrushchev and the CPSU elevated to the status of 'socialism' the people's democratic states in the west which were in the main in transition to the formation of market economies as well as the people's democracies of the east which declined to fulfil the functions of the dictatorship of the proletariat or economically liquidate national capital and the peasant

bourgeoisie. The people's democratic states with felicity embraced the designation that they were now socialist states.

Endnotes:

1 José Diaz, 'Organising for the Victory of the Spanish People.' *Communist International*, May, 1937. Jose Diaz Archive at https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/ diaz5-1937.pdf

José Diaz, 'Tres Años de Lucha', Ediciones España Popular, México, julio de 1942, 500 pp.

2 T.V. Volokitina, G.P. Murashko, and A.F. Noskova, 'Narodnaya Demokratiya: mif ili realnost'? obshchestvenno-politicheskiye protsessy v vostochnoi evrope 1944-1948', Moskva, 'Nauka', 1993, C. 3.

3 Mao Tse-tung, *The New Stage*, Report to the Sixth Enlarged Plenum of the Central Committee of the Communist Party of China, New China Information Committee, Chungking, 1938, pp. 21, 33-4, 42, 49, 50, 55; Interview Given by Mao Tse-tung to Mr. Wang Kung-Tah, Correspondent of the Associated Press, February 1938, reproduced in *Revolutionary Democracy*, Vol. XI, No. 2, September 2005;

The Chinese Revolution and the Chinese Communist Party, December 1939, People's Publishing House, Bombay, n.d.;

China's New Democracy, People's Publishing House, Bombay, 3rd Edition, June, 1950, p. 5.

4 Georgi Dimitrov, 'Political Report of the Central Committee to the V Congress of the Bulgarian Workers' Party (Communists)', 19 December, 1948. Georgi Dimitrov Archive at www.revolutionarydemocracy.org

5 Mao Tse-tung, *On People's Democratic Dictatorship*. Mao Tse-Tung Archive at https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/MaoPPD2.pdf

6 J. V. Stalin on People's Democracy in China, 22nd February 1950 https://revolutionarydemocracy.org/archive/pdchina.htm

7 A. I. Sobolev, *People's Democracy, a New Form of Political Organization of Society*, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1954. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/sobolev.htm

8 This section is based on that headed 'Anti-Imperialist, Anti-Feudal Revolutions in Central and South-Eastern Europe.'

9 A. I. Sobolev, *loc. cit.*; Lenin and Stalin on the State Form of Dictatorship of the Proletariat'; D.I. Chesnokov in *Communist* (Bombay), No. 2, February-March 1950.

10 A. Sobolev, 'Peoples' Democracy as a Form of Political Organisation of Society', Bolshevik No. 19, October, 1951. Printed in *Communist Review*, London, January, 1952, pp. 3-21. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/sobolev2.htm

11 A. Zhdanov, *The International Situation*, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1947, p. 9.

12 'The Struggle for Peace, National Independence, Working Class Unity', Resolutions and Reports of the Meeting of Information Bureau of Communist and Workers' Parties held in Hungary in November, 1949, p. 2. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/cominform.pdf

13 G. Malenkov, Report to the Nineteenth Party Congress on the Work of the Central Committee of the C.P.S.U. (B.), October 5, 1952, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1952, p. 7. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1951/economic-problems/ch06.htm

14 Malenkov, op. cit., pp. 15-16.

15 Royal Institute for International Relations. *The Soviet-Yugoslav Dispute*, RIIR, London, November 1948, p.16.

16 *Ibid*, p. 42.

17 *Loc. cit.*

18 Resolution of the Information Bureau Concerning the Situation in the Communist Party of Yugoslavia, 28th June 1948, *ibid*., p. 66.

19 'Model Statutes of the Agricultural Artel', *Inprecor*, Vol. 15, No. 13, 23rd March, 1935, p. 370.

20 'Communist Party of Yugoslavia in the Power of Murderers and Spies', Resolution of the Information Bureau (1949), in *The Struggle for Peace, National Independence, Working Class Unity*, PPH, Bombay, 1950, https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/cominform.pdf p. 62.

21 Petro Rasic, *Agricultural Development in Yugoslavia*, Publicity and Publishing Enterprise Yugoslavja, Beograd, 1955, pp. 43, 46, 47.

22 Boleslaw Bierut, 'Roots of the Mistakes of the Polish Party Leadership', (1948). *Revolutionary Democracy*, April 2019, pp. 135-143; Frantsishek Yuzyak (Vitold), 'The Victory Over the Right-Wing Nationalist Group within the Polish Workers' Party Has Paved the Way Towards the Unity of the Working Class and Socialist Construction', translated from the Russian 'Pol'skaya Robochaya Partiya v borbe za natsionalnoe i sotsialnoe osvobozhdeniye, Moscow 1953, pp. 224-255, in *Revolutionary Democracy*, Vol. XXV, No. 1, October, 2019, pp. 165-191.

23 'Document Concerning Right Deviation in Rumanian Workers' Party', Rumanian Workers' Party Publishing House, 1952, in the section on People's Democracy, Rumania, Revolutionary Democracy Archive. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/

24 J.V Stalin, 'Five Conversations with Soviet Economists', *Revolutionary Democracy*, Vol. IV, No. 2, September 1998.

25 *On People s Democratic Dictatorship*, 1st July, 1949, Peking 1950, p. 8. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/MaoPPD2.pdf

26 *Ibid*., pp. 6-7.

27 *Ibid*., p. 8.

28 https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/huai.htm

29 'First Anniversary of the People's Republic of China', 'For a Lasting Peace, For a People's Democracy', organ of the Communist Information Bureau, September 29, 1950. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/china.htm

30 'The Contradiction Between the Working Class and the Bourgeoisie is the Principal Contradiction in China', Selected Works of Mao Tse-tung: Vol. V https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_21.htm

31 A.I. Sobolev, 1954, *op. cit.* Section headed Anti-Imperialist, Anti-Feudal Revolutions in the East. Emphases added.

32 Vijay Singh, 'Stalin and the Question of 'Market Socialism' in the Soviet Union After the Second World War', *Revolutionary Democracy*, Vol. 1, No. 1, April 1995.

33 *Selected Works of Mao Tsetung*, Vol. V, Peking, 1977, p. 297.

34 https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_37.htm

35 https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_37.htm

36 Kuan Ta-tung, *The Socialist Transformation of Capitalist Industry and Commerce in China*, Foreign Languages Press, Peking, 1960, pp. 127-8. Emphasis added.

37 *Ibid*., p. 24.

38 *Ibid*. p. 82.

39 *Ibid*. p. 56.

40 Georgi Dimitrov, 'Political Report of the Central Committee to the V Congress of the Bulgarian Workers' Party (Communists)', 19 December 1948. Georgi Dimitrov Archive at www.revolutionarydemocracy.org

41 K. Marx and F. Engels, *Selected Works*, London, 1968, p. 645.

42 'Model Statutes of the Agricultural Artel', *Inprecor*, Vol. 15, No. 13, 23rd March, 1935, p. 370.

43 Mao Tse-tung, 'Fight for a Fundamental Turn for the Better in the Financial and Economic Situation in China', June 6, 1950, in *New China Economic Achievements 1950-1952*, Compiled by the China Committee for the Promotion of International Trade, Foreign Languages Press, Peking, 1952, p. 6.

44 Chi An, 'Agricultural Cooperation: A Record of Achievement', *People's China*, October, 1956, p. 13.

45 J.V. Stalin, *Economic Problems of Socialism in the USSR*, Moscow, 1952, p. 101.

46 G. Malenkov, 'Report to the 19th Congress on the Work of the C.C. of the CPSU (b)', Moscow, 1952, pp. 75-76.

47 *History of the CPSU*, Moscow, n.d., Second revised edition, p. 670.

48 Mao Tse-tung, *A Critique of Soviet Economics*, New York, 1977, pp. 144-5.

48a N.S. Khrushchov, 'Report of the C.C. of the CPSU to the 20th Party Congress', Moscow, 1956, p. 43.

49 A. I. Sobolev, *op. cit.*

50 F. I. Shabshina, *Korea: After the Second World War', Colonial Peoples' Struggle for Liberation*, Reports to the Joint Session of the Scholars' Council of the Institute of Economics and the Pacific Institute of the Academy of Sciences, USSR, devoted to the problems of the national and colonial movement after the Second World War, 1949. Published by People's Publishing House Ltd, Bombay, n.d., pp. 81-2.

51 Kim Han Gil, *Modern History of Korea*, Foreign Languages Publishing House, Pyongyang, Korea, 1979. pp. 169-184.

52 *Ibid.*, p. 191.

53 Kim Byong Sik, *Modern Korea: the Socialist North, Revolutionary Perspectives in the South and Unification*, International Publishers, New York, 1970, p. 37.

54 'E. Pigulevskaya, Koreyskiye narod v bor"be protiv imperialisticheskikh agressorov', Akademia Nauk SSSR, Institut ekonomi,' 'Uglublenie krisisa kol"onialnoye sistemy imperialism posle mirovoi voiny', Gosizpolit, Moskva, 1953, C. 149. *Ibid*. p. 47.

55 *Ibid*. p. 47.

56 Kim Il Sung, *On Juche in Our Revolution*, Vol 1, FLPH, Pyongyang, 1975, in *For the Successful Fulfilment of the First Five-Year Plan*, March 6, 1958, p. 215.

57 *Loc. cit.*

58 'On the Questions of the Period of Transition from Capitalism to Socialism and the Dictatorship of the Proletariat', May 25, 1967 in Kim Il Sung, *Works*, Vol. 21, FLPH, Pyongyang, 1985, pp. 228-232.

59 Kim Byong Sik, *op. cit.* p. 78-79.

60 *Ibid.*, p. 79.

61 *Ibid.*, p 47.

62 Kim Han Gil, *op. cit.* p. 387.

63 *Political Economy, A Textbook* issued by the Institute of Economics of the Academy of Sciences of the U.S.S.R., (1955 edition), Lawrence and Wishart, London, 1957, p. 524.

64 Kim Il Sung, 'The Democratic People's Republic is the Banner of Freedom and Independence for Our People ...', in *Selected Works*, Volume 5; Pyongyang; 1975; p. 151.

65 Kim Il Sung, 'Let Us further Strengthen the Socialist System of Our Country', in *Selected Works*, Volume 6, Pyongyang; 1975, p. 317.

66 Kim Han Gil, *op. cit.* pp. 383-5.

67 'Kratkiy Economicheskiy Slovar' Moskva, Gosudarstvennoe Izdat"elstvo politicheskoi literatury, 1958., pp. 169-70.

68 Kim Han Gil, *op. cit.* pp. 243, 332. Kim Il Sung, 'On Juche in Our Revolution', Vol. 1, FLPH, Pyongyang, p. 252.

69 *The adored Kim Jong Il*. Official biography of the North Korean leader, Obarrao Publishing House, Milano, 2005, pp. 118-119.

70 VI. Lenin, *Collected Works*, Vol. 30, Progress Publishers, Moscow, Second printing, 1974, pp. 107-117.

71 *The Struggle for Peace, National Independence, Working Class Unity*, PPH, Bombay, 1950, op. cit. p. 49. https://www.revolutionarydemocracy.org/archive/cominform.pdf p. 62.

72 XX S"ezd, Kommunisticheskoy Partii Sovietskogo Soyuza, Stenograficheskiy otchet, Tom 1, Gosudarstvennoe Izdatelstvo Politicheskoy Literatury, Moskva, 1956, C. 13. Following this A. I Sobolev refers to 'the mighty

socialist camp'. See: 'Some Forms of Transition from Capitalism to Socialism', Delhi, 1956. www.revolutionarydemocracy.org

Click here to return to the April 2022 index.

*****